

Miénk a KISZ vörös vándorzászlaja

Meglepően fordult, a sablonokkal szakító ünnepi műsorral lepelt meg minket a rendezőség a Nagy Októberi Szocialista Forradalomról való megemlékezés alkalmából. Végre nemcsak szavakban, hanem gyakorlatban is tettünk egy lépést abba az irányba, hogy piros betűs dátumaink ne lapos, közhelyekkel dobáló, ásitásra ingerlő „ünnepélyek-

kel” asszociálódjanak. Nem igazodtak az ilyen nagyszabású események irántlan, de megcsontosodott szabályaihoz, merték vállalni a szabálytalankodással járó kockázatot, és nyertek. Friss lépésű munkaszervezői dalok toborozták a közönséget délután 2 órakor, s mire összegyűltek a résztvevők az Irodalmi Színpad sejtelmese — szomorú szürke varjú balladájának refrénjéhez csatlakozhattak. Felcsattanó kiáltások idézték fel Október feszült légkörét az irodalmi összeállításban.

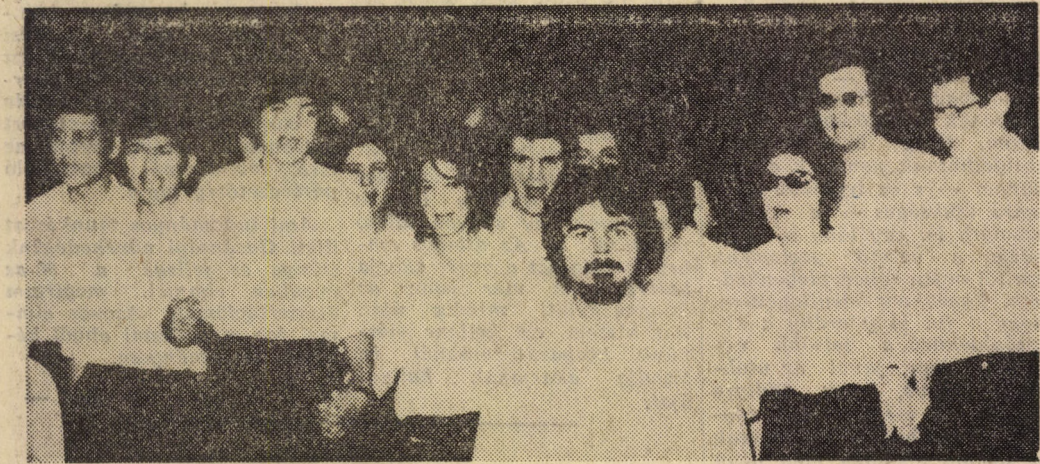
Az ünnepi beszédet — szokatlanul — a műsor félbeszakításával (helyesebben annak szerves részeként) *Szarvas László*, a tud. szoc. tanszék adjunktusa tartotta. Elemezte a történelmi forduló sajátosságait és kitért a Szovjetunió eddig elért eredményeire és feladataira.

Ünnepélyes pillanatok között adta át *Alföldi Árpád*, a KISZ budapesti bizottságának titkára a KISZ vörös vándorzászlóját *Németh Györgynek*. Az elismerést egyetemünk KISZ-szervezete az évek óta tartó egyenletesen magas színvonalú mozgalmi tevékenységért, számos területen elért sikeréért nyerte el.

Aranykoszorús KISZ-jelvény kitüntetésben, valamint a KISZ KB dicsőre öklévelben részesült *Veres Pál*, szervező titkár, *Stafira Zsuzsa* érdekvédelmi felelős, *Kovács Péter*, volt ált. kari titkár és *Marosvári Judit* középiskolai KISZ-munkájáért.

A program további részében színvonalas kultúrversenyek lehettünk tanúi. Énekkarunk és tánckarunk a tőlük megszokott, kiváló formájukat mutatták.

Szűcs Györgyi

PÁLYÁZAT

Az egyetem néhány tanszéke és az Állami Biztosító közös pályázatot írt ki az egyetem hallgatói részére. Mindegyik pályázatnál az első díj 3000, a második 2000, a harmadik 1000 forint. Megfelelő dolgozatok esetén egy kategóriában több díj is kiadható, a pályázat sikertelensége esetén a díjak kiadása megtardható.

PÉNZÜGYI TANSZÉK:
I. A biztosító intézet költségvetési kapcsolatainak elvi kérdései és a gyakorlati megoldások értékelése.
II. A biztosítási díjforralom (díj és kár együtt) szerepe a nemzeti jövedelemben.
III. A biztosítási díjak és kártérítések hatása az életszínvonal alakulására.
IV. A biztosítás szerepe a társadalombiztosítási szolgáltatások kiegészítésében.
V. A biztosítás, mint megtakarítási forma szerepe hazánkban, a jövőbeni tendenciák vizsgálása.
VI. Az értékállandóság szerepe a lakosság vagyoni és személybiztosításában.

KÜLKERESKEDELMI TANSZÉK:
I. A szállítmány-biztosítás szerepe a fuvarozási kockázatok elleni védekezésnél a külkereskedelemben.
II. A hitelbiztosítás szerepe a pénzügyi kockázatok elleni védekezésnél a külkereskedelemben.
III. A vállalatok eszközei, va-

pénzügyi kockázatok elleni védekezésnél a külkereskedelemben.
III. A szállítmány és hitelbiztosítás üzleti kalkulációs összefüggései a külkereskedelemben.

KÜZLEKEDÉS-GAZDASÁGTANI TANSZÉK:

I. A gépjárműbiztosítás és a közúti közlekedés kockázati viszonyai.
II. A casco-biztosítási díj megállapításának különféle lehetőségei. (pl. a gépkocsi értéke, LE, hengerirtalom alapján).
III. A kötelező gépjármű-felelősségbiztosítás kártérítési rendszerének időszaki problémái (önrészesezési, limit, következményes károk, fájdalomdíj).
IV. A gépjármű-kárrendezésben alkalmazott elvek és gyakorlati módszerek értékelése.

IPARGAZDASÁGI TANSZÉK:
I. A vállalati gazdálkodással kapcsolatos kockázatok megosztásának lehetőségei, a tervszerű biztonságos gazdálkodás és a vállalati vagyonbiztosítás pénzügyi-gazdasági összefüggései az iparvállalatoknál.
II. A vállalati vagyonbiztosítás díjterítési és kártérítési rendszerének pénzügyi összefüggései, a vonatkozó szabályozás fejlődése és a jelenlegi elszámolási rendszer előnye.
III. A vállalati eszközök, va-

gyöntárgyak új értéken alapuló biztosításának közgazdasági és pénzügyi problémái.

IV. A tűzvédelemmel kapcsolatos biztosítás alkalmazási lehetőségei a hazai termelési viszonyok között, az üzemszünettel kapcsolatos költségek és a termelés okozta károk feltérésének módszerei.

AGRÁRKÖZGAZDASÁGTANI TANSZÉK:

I. A kockázat és a biztosítás a mezőgazdasági vállalatok gazdálkodásában.

II. A biztosítás és jövedelmezőség kapcsolata a mezőgazdasági vállalatoknál.

III. A biztosítási díjak megállapításának elvi követelményei és gyakorlata.

IV. Az állatbiztosítási rendszer (nagyüzemi, egyeni) értékelése, tapasztalatai.

V. A mezőgazdasági kártérítési trend-alakulásának tendenciái.

VI. A háztáji üzemi biztosításának feltételei.

VII. A mezőgazdasági biztosítások és kártérítések mechanizmusa. A pályázatok ajánlott terjedelme 20-30 oldal, határidejük: 1973. február hó. A pontosabb határidő és az Állami Biztosító konzulenseinek neve a tanszéken kifüggesztett pályázati feltételeken található.

KÖZGAZDASZ

a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

XIV. ÉVFOLYAM, 17. SZÁM

ÁRA: 60 FILLER

1972. NOVEMBER 9.

Egy bázisvállalatnál jártunk...

A Csepel Vas- és Fémművek egyike azoknak a vállalatoknak, amelyekkel szocialista szerződést kötött a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem. A Csepel Művek vállalta, hogy segítséget nyújt az Ipargazdaságtan tanszék kísérleti-kutatási feladatainak végrehajtásához, lehetővé teszi a hallgatók számára a gyakorlati közgazdasági munka megismerését, megfelelő témákkal látja el a hallgatókat, és ezek kidolgozását elősegíti.

Lenyűgöző, ha még nem látta valaki közelről. Olyan, mint egy kis város, csak sokkal piszkosabb, zajosabb. Vannak utcái (Mozdony utca, Csögyár utca) a járdákon embertömeg hullámozik, személy- és teherautók, targoncák nyüzögnek mindenfelé. Tökéletes lenne az illúzió, ha nem tekintene be az ember mindjárt az első épület ajtaján. Óriási szerelőcsarnok, a bejárat mögött hatalmas gözkalapács formájú a monumentális alkatrészeket egykedvű puffogással. Hatalmas gépek, izzó acél, izzadó tekintetek. Szerelőcsarnok szerelőcsarnokot követ végeláthatatlanul, s közben egy-egy irodaépület.

A Trösztközpont épülete előtt kis csoport gyülekezik. Az ipar III. év tervezőcsoport tagjai. Ez az idei első látogatásuk. A „közös kirándulás” célja, megismerkedni az üzemmel, a leendő instruktorokkal, megbeszélni az év végi dolgozat témáját, elkészíteni annak rövid vázlatát.

„Az első látogatás bemutatkozó jellegű — tájékoztató dr. Illés Mária a csoport vezetője. A hallgatók már a negyedik félévtől foglalkoznak ipargazdaságtannal és már a második-harmadik órán ellátogatnak valamelyik bázisvállalathoz, ahol megismerkednek annak szervezeti felépítésével, a termelés technológiájával, sajátos közgazdasági problémáival. Sajnos, a II. év után ezek a csoportok a szakágazatosítás miatt felbomlanak, így bizonyos mértékig újból kell kezdeni az egészet. Annnyiből viszont könnyebb a helyzetük, hogy már ismerik ezeknek a látogatásoknak a lényegét, célját, így harmadéven az első gyárlátogatás után egyedül vagy két-háromfős csoportokban dolgoznak tovább egy-egy tapasztalt vállalati vezető segítségével a kidolgozott témáján. Félév végén körülbelül 20 oldalas munkát kell beadni, melyben az elmélet mellett döntő súllyal szerepelnek az itt szerzett ismeretek, az itt feldolgozott kérdések.”

Az elmondottak alapján világosan kitűnik, hogy a vállalatlátogatások célja az elméletben tanultak és a gyakorlat szinkronba hozása. De vajon sikerül-e ez?

Nem kell különösebben hangsúlyozni, mennyire sarkalatos pontja ez egyetemi oktatásunknak. Nos, nyugodtan mondhatjuk, hogy többnyire igen. Hasznosak, kellene ezek a kirándulások.

Egyrészt bizonyítja ezt néhány egyszerű diplomamunka, remek TDK dolgozat, másrészt az itt szerzett ismeretek döntően befolyásolják az év végi gyakorlati jegy eredményét. Persze vannak, akik a gyakjegy szükséges, de nem elengedhetetlen feltételét látják csupán ezekben a látogatásokban. S ennek elsősorban az az oka, hogy az instruktorokkal nem mindig sikerül megtalálni a megfelelő kapcsolatot.

Mert ki az, akit ne érdekelne helyünk a világra? A termelés és a műszaki fejlesztés kapcsolata? Az ötlet útja a kivitelezésig? Hol, mivel, mennyit lehet megtakarítani? Hogyan alakul egy termék útja a gyártmánytól a szeriagyártásig? S mindezt, hogyan látja egy vállalati szakember, és mindez hogyan valósul meg egy ilyen nagy cég esetében, mint a „Művek”?

A kirándulás során résztvettem én is az egyik csoport „ismerkedésén”. Ok motorke-rekpgyártásunk néhány kérdéséről szeretnék majd megírni a dolgozatot. Hogyan állunk a P 20-szal és az új konstrukcióval a P 350-szel? Hogyan tartunk lépést a világgal? Mennyi a nyereség és hogyan lehetne még több? P 20 vagy MZ? Egy-egy gyártmány lehetőségeit szeretnék összehasonlítani? Nincs meg? De hiszen akkor ezt meg lehetne csinálni!

(Folytatás a 2. oldalon)

Az AIESEC szakmai gyakorlattal kapcsolatos tudnivalók:

1. Szakmai gyakorlatra csak III. IV. V. éves hallgatók és fiatal oktatók jelentkezhetnek.
2. Szakmai gyakorlatra a KISZ-bizottságon átvehető nyomtatvány kitöltésével lehet jelentkezni. A kitöltött nyomtatványt ugyanezen a KISZ-bizottságon kell leadni.
3. A szakmai gyakorlatra való jelentkezés határideje 1972. november 16. E határidő után a jelentkezéseket nem tudjuk figyelembe venni.
4. A jelentkezett hallgatók és fiatal oktatók közül a KISZ VB választja ki azokat, akik a szakmai gyakorlaton részt vehetnek.
5. A KISZ VB döntéséről az érdekelteket 1973. január 15-ig értesítjük.
6. A szakmai gyakorlattal kapcsolatos költségek: az utiköltséget továbbá az utlevél- és vízumköltségeket maguk a hallgatók fizetik. Ezeket felül még a hallgatók, akik kiutazhatnak az AIESEC szakbizottságnak fejenként 500 forintot fizetnek közvetlenül kiutazásuk előtt költséghozzájárulásként.

7. A jelentkezési lapon több országot is fel lehet tüntetni a gyakorlat színhelyeként. (Az országon belül esetleg a város is feltüntethető.)

8. Szakmai gyakorlatra a következő országokba lehet jelentkezni:

EUROPÁBAN:

Portugália, Spanyolország és Görögország kivételével bármely nyugat-európai ország.

EUROPÁN KIVÜL:

Canada. (Azonban a kanadai szakmai gyakorlat realizálódásának valószínűsége még igen csekély. Ajánlatos mellette egy másik országot is feltüntetni.) Amennyiben a kanadai uti-sikerül realizálni a kiutazó utiköltséget oda-vissza az ottani fogadó vállalat fedezi.

Lévay Ádám
AIESEC szakbizottság vezetője

November 16.

INTERPELLÁCIÓS NAP

MINDENKINEK!!

aki fel szeretné tenni kérdéseit, fel akarja vetni problémáit az IPARI SZAKON tanító tanároknak, az IPARI KARI vezetőknél! 1972. november 16-án a klubban ipari kari

INTERPELLÁCIÓS NAPOT rendezünk az ipari kari oktatók és a kar hallgatói részvételével. Tanszékvezetők, oktatók válaszolnak kérdéseinkre. Kérjük, gyűjtsétek össze kérdéseiteket, véleményeiteket az alapszervezetben, és juttassátok el a kari KISZ-vezetőséghez

NOVEMBER 10-IG!!!!

Különösen figyelmedbe ajánljuk a következő témákat:

- reform
- komplex vizsga
- hogyan készülnek a tan-szék a vizsgaidőszakra?
- TDK KK munkák, szakmai munka

— jegyzetellátás
— előadások, szemináriumok színvonal

— előadók, szemináriumvezetők munkája, értékelése

— tanszék és hallgatók kapcsolatai

— oktatás színvonal

Természetesen BÁRMILYEN kérdést feltehetsz, akár előzőleg (a kari vezetőségen keresztül írásban), akár szóban a KLUBBAN.

Írásbeli javaslataidat, kérdéseidet, véleményed (esetleg hogy kihez címezd) a KISZ-bizottság előtt levő

INTERPELLÁCIÓS LÁDÁBA

dobd be november 10-ig!!

Gyertek, beszéljünk, vitassuk meg oktatóinkkal KÖZÖS, mindannyiunkat érintő PROBLÉMÁINKAT!!!!

INTERPELLÁCIÓS NAP NOVEMBER 16.

INTERPELLÁCIÓS NAP NOVEMBER 16.

„Ha bennem nem ég tűz, akkor más sem tud melegedni mellettem”

Szamarasz Janisz Oresztész a Munkaérdemrend ezüst, Matheisz Erzsébet a Munka Erdemrend bronz fokozata kitüntetésben részesült november 7-e alkalmából.

SZAMARASZ JANISZ ORESZTÉS

az egyetemem Görögországban kezdte. Itt fejezte be majd húsz évvel később, 1961-ben. — Alig iratkoztam be az egyetemre, jött a polgárháború. Bekapcsolódtam a felszabadítási mozgalomba, később a munkásmozgalomba. 1944-ben felszabadult az ország, de utána az angol megszállók által létrehozott neofasiszta rendszer ellen kellett folytatnunk a harcot. Többször megsebesültem a polgárháború nyolc éve alatt, legsúlyosabban, amikor elvesztettem a

jobb szememet. Első Magyarországi emlékeim az orvosokhoz, nővérekhez kapcsolódnak. Ma már honvágyam van, ha távol vagyok Magyarországtól, akkor — mint társaim — ideiglenesen tekintetem itt-tartózkodásomat. Ezért nem is folytattam mindjárt az egyetemem, csak 1955-ben. Levelező hallgató voltam, korábbi tevékenységem, a pártmunka és az újságírás mellett tanultam. Másodéves koromtól pártössz-töndíjjal folytathattam az egyetemem, ami óriási könyvnyelviséget jelentett, hiszen már három gyermekem volt. 1961-ben vörösdiplomával végeztem, akkor kerültem ide, a politikai gazdaságtan tanszékére, ahol azóta is tanítok.

Sajátos helyzetemre való tekintettel végzés után mindjárt két évre aspiráns lettem, 1967-ben megvédtem disszertációm, melynek témája az állammonopol-kapitalizmus sajátosságai Görögországban. Publikációimban kutatásaimban ebben a témakörben mozgok.

Oriási politikai-ideológiai lehetőséget látok az oktatásban. A meggyőződés propagandáját jelenti számomra. Valom, hogy ennek így kell lennie, hogy az oktató meggyőződésének kigugró ereje hat a hallgatóra. Ahogy a görög mondja „Ha bennem nem ég tűz, akkor más sem tud melegedni mellettem”. A meggyőződés elengedhetetlen feltétele az oktatásnak (e'hez szervesen kapcsolódva a nevelésnek) de természetesen nem elegendő ahhoz. Kell egy bizonyos szigorúsággal megkövetelt tudásalapozás. Szerintem nagyon fontos a klasszikusok tanulmányozása, alkotó feldolgozása. Kimeríthetetlen forrás ez. A feldolgozás módjában a kiselőadásokat, korreferátumokat, vitákat értekelem legelőbbre, mert amire, így magától rájön az ember, az sokkal inkább szerves részévé válik tudásának, mint az amit kívülről kapott. A módszereken túl, a ráhatás legfontosabb feltétele az, hogy sikerüljön kapcsolatot teremteni a hallgatóval, megtalálni szellemilekivilágának vevőkészülékét. Ez pedig csak akkor sikerülhet, ha egyenrangúsági alapon, vállalva azt, hogy én sem vagyok mindentudó, igyekszem meggyőzni, ugyanakkor a kérdőjelek megajzolódásában továbblépésre, újat alkotó gondolkodásra ösztönözni a hallgatót. A múltkor hallottam a tévében Peryne Andrásnak egy nagyon találó mondatát: — Az átlagos ember mindig azt a zenét akarja hallani, amit már ismer, az átlagon felüli mindig újat. Azt hiszem, ezt kellene elérni a közgazdászainknál is. Mindig akarjanak hallani újat.

MATHEISZ ERZSÉBET
húsz éve az egyetemhez tartozik. Előbb hallgatóként, majd folyamatosan tovább oktatóként. 1956-ban végzett Tanár A-szakon, az oktatói munka gyakorlatát azonban korábban kezdte.

— Már harmadéves koromtól vezettem gyakorlatot. Ha vissza gondolok hallgatói éveimre szinte hőskornak tűnik az az időszak. Talán akkor van az emberben legtöbb energia, játszva bír annyit, amennyit később küszködve is nehezen. Akkoriban — akárcsak most — Dunaharaszton laktam. Bejáró voltam, KISZ-bizottsági tag, csoporttitkár és demonstrátor (aminek feltétele a kitűnő eredmény és TDK volt).

Végzés után itt a politikai gazdaságtan tanszéken kezdtem gyakorolnival. Kezdetül nagyon szép oktatási feladatokat kaptam. Akkoriban jóval több munka jutott egy-egy emberre. Volt olyan félév, hogy négy csoportnak is vezettem szemináriumot. Egy tanár D-szakos csoporttal kezdtem pályafutásomat, azóta is gyakran vannak tanárszakosaim.

— Véletlenül alakult így vagy szándékosan?

— Magam is tanárszakon végeztem, részben tehát innen ered a szakhoz való vonzódás. Másrészt nem mellékes szempont, hogy olyan oktató foglalkozzon, a tanárjelölttel, aki maga is pedagógusként készült, aki tisztában van azzal, mi az a plusz, amit tanárszakosoknak nyújtani kell, a tudáson kívül is. Az, hogy közgazdasági szakközépiskolai tanulmányi versenyeken zsűritag vagyok évek óta, hogy a szakközépiskolai tanároknak kiadott tájékoztató elméleti rovatát szerkesztem, csak erősíti és több szempontból is érthetővé teszi kötődésemet a tanárszakosokhoz.

Ez egyébként hasonló a KISZ-szel való kapcsolatomhoz, ami szintén folyamatos, hallgató koromtól mostanáig. Tanárjelöltként kaptam megbízást a külügyi bizottság megalakítására. Ez volt a mostani NKB elődje. Két évig csináltam ezt a munkát, majd gyökörök koromban agitprop-titkár lettem. Szülessi szabadság szakította félbe ezt a tevékenységemet. Visszatértem után a Stádium Generale vezetője, majd a pg-csoport patronálója lettem, illetve, az első évfolyamot patronáló pártvezetőség tagja.

Ami tudományos munkámat illeti Gazdasági növekedésünk iránya és jellege a 60-as években címmel, megírtam disszertációm. Azonos címmel fog megjelenni ebből készített tanulmányom.

— nak —

Október végén teljesen nyilvánvalóvá vált, hogy az Amerikai Egyesült Államok még a harmadszor is elhalasztott határidőre sem hajlandó aláírni a vietnami rendezéssel kapcsolatos megállapodást. Egyetemünk KISZ-bizottsága október 27-én tiltakozó nagygyűlést szervezett az aulában. A gyűlés résztve-

vői táviratot fogalmaztak meg, amit eljuttattak a budapesti amerikai nagykövetségre. A táviratban élesen elítélték az amerikai kormány halogató politikáját, amely megakadályozza, hogy Vietnámban elhallgassanak a fegyverek és véget érjenek a vietnami nép hosszú ideje tartó szenvedései.

KKT

- Ez mit jelent?
- KER KAR TOTO.
- Milyen időközönként ké-szítitek?
- Minden héten.
- Milyen témakörökből?
- Heti váltásban politikai és általános kérdések.
- Hogy jut el a csoportok-hoz?
- Minden szerdán 10 óra-
kor a csoportok agit-prop tit-
kárai veszik át a lestelece-
zett TOTO-szelvényeket.
- Leadási határidő?
- Csütörtök délelőtt 10 óra.
- Ki állítja össze a kérdé-
seket?
- Minden alapszerv kollek-
tív munkával készít egy szel-
vényjavaslatot, melyekből a
legjobb választjuk ki.
- Mit vártok tőle?
- Egyszerűen csak azt, hogy
mindenki rendszeresen olvas-
son újságot.
- A győztes jutalma?
- 1 / 2 / x...

Sirola Miklós

Egy bázisvállalatnál jártunk

(Folytatás az 1. oldalról)

— „Örömmel vennék, ha elkészítené valaki. Rajtam keresztül mindent megkap-
nak, ami kell. Ha jó, vállala-
tunk igazgatója is bizonyára
örömmel fogadná.”

Valahogy így alakul, csi-
szolódik egy-egy dolgozat té-
mája. Persze sok-sok zökke-
nőn, vitán keresztül.

Van, aki a trózt munka-
ügyi vagy közgazdasági fő-
osztályán kopogtat, van aki a
Szerszámgépgyárban kutat a
téma után. Tájékoztatót kap,
hogy készüljön a feldolgo-
záshoz, milyen irodalmat ér-
demes elolvasni, milyen váz-
lat alapján kezdje meg a
munkát. A vállalatnak és a
hallgatóknak is érdeke fűző-
dik a minél tökéletesebb
együttműködés létrehozásához.

Közismert tény, hogy köz-
gazdasági hiány van. A
vállalat már most igyekszik
„megfogni az embereket.”
Minden segítséget igyekeznek
megadni, próbálják megsze-
rettetni az üzemet, segítik a
TDK-k és diplomamunkák
megírását.

Azt hiszem, nem kell külö-
nösen ecsetelni, hogy a
hallgatóknak is mennyire
hasznos lehet egy ilyen „ki-
rándulás-kurzus”. Egyáltalán
nem mindegy, hogy valaki
mint végzett közgazda elmegy
„szabad préda” gyanánt vala-
milyen vállalathoz vonalazni,
vagy pedig visszamegy ahhoz
a vállalatához, mellyel évek
óta tartja a kapcsolatot, s
rögtön bekapcsolódhat a ter-
melésbe, hisz évek folyamán
fokozatosan megismerkedett a

gyakorlatban felmerülő prob-
lémákkal.

3/4 3 van. Az üzem utcáin
megafon bömböli a legújabb
popnótákat. Műszakváltás. A
csoport tagjai is rohannak a
HEV-hez. 3-tól már órájuk
van. Az ismerkedés befejező-
dött. A továbbiakban minden-
ki egyedül dolgozik tovább.
Hogy milyen sikerrel? Majd a
„kisdolgozatok megmutat-
ják”.

Az elmúlt napokban tanszé-
ki értekezleten is foglalkoz-
tak a gyárlátogatások kérdé-
sével és egyértelműen hasz-
nosnak mondták ezeket a
„szemináriumi kiránduláso-
kat”, hisz a kapcsolatok szé-
lesítésével színvonalasabb
lett egyetemünkön a gyakor-
lati képzés.

Sebők János

MOTTÓ: TARTOZIK — KÖVETEL

Hosszabb időre — reméljük
— ismét nem lesz hiánycikk
az általános kari KISZ-titkár.
Nem csekély huzavona után a
jelölt bizottság javaslatára és
a küldöttértekezlet jóváhagyá-
sának eredményeképpen az
eddiggi népgazd.-os szaktitkár,
a IV. éves Szücs Erika nyerte
el a „báronyszekeket”. Ener-
gikus, határozott egyéniségnek
ismerték ezelőtt is.

Hogyan és mennyire tud-
ja, kívánja ezt a pozitív
tulajdonságát érvényre
juttatni ebben az új, nem
kis úgrást jelentő minő-
ségben, mint a sok hom-
lokráncolást előidéző Ált.
kar KISZ-titkári posztjának
birtokosa?

Nem kapja fel a fejét kér-
dezetre. Úgy tűnik, már tisztá-
zott önmagával egyet s mást,
amit új megbízatása felvet:

— Nem hiszem, hogy a tit-
kár feladata a mozgalom dí-
rekt úton való, koncentrált
irányítása lenne. Minél jobban
szeretnék a kari reszortosok
önállóságára és felelősség-
vállalására támaszkodni. Semmi-
képpen sem tartanám célra-
vezetőnek, hogy helyettük ma-
gam próbáljak minden felada-
tot elvégezni. Az én munkám
elsősorban a koordináció, az
ellenőrzés, a felelősségre von-
ás és — amennyire tőlem tel-
lik — a maximális segítség-
adás.

A vezetőség tagjainak jó
része csak friss mozgalmi tap-
asztalatokkal rendelkezik.
Nekem már van egy kevés
szervezői gyakorlat a há-
mögött, ennek birtokában tu-
dok valamelyes útmutatást
nyújtani számukra. Különösen
az elképzeléseik konkrét gya-
korlati megvalósítását illetően.
Rájöttem már, hol s milyen
buktatók hiúsíthatják meg leg-
szébb terveimet, ezekre szeret-
ném felhívni a figyelmüket. A
vezetőségben sok az energia, a

lelkesség, de ötleteik gyakran
nem a valóságból indulnak
ki, nem az emberek többségé-
nek elvárásaira alapulnak, s
ezért érdektelenségbe, rosszabb
esetben fokozott ellenkezésbe
ütköznek.

— Az általános kar meg-
lehetősen heterogén össze-
tételű, sokszor merőben el-
lentétes politikai nézetek
ütközésének színtere. Ez
már sok rosszálló meg-
jegyzést váltott ki mind a
hallgatók, mind az egye-
temi vezetők körében.
Ilyen helyzetben a szoká-
sosságnál nagyobb hangsúlyt
kap-e a politikai munka?

— A vezetőségnek ezen a
téren kétirányú a feladata. Az
egyik oldalon tény, hogy a po-
litizálás a mi karunkon a leg-
hevesebb. Ennek az az oka,
hogy nálunk gyűlt össze a tár-
sadművi kérdések iránt legér-
zekezebb emberek zöme. Ok
azok, akik a leggyorsabban, a
legfokozottabban reagálnak
az adott politikai jelenségekre,
keresik ezek megoldási lehe-
tőségeit — de természetesen
nem azonos úton. A viták kö-
zéppontjában a KISZ-szerve-
zet, pontosabban a szervezet
elburokratizálódásának vádjá
áll. Károsnak vélem azt a né-
zetet, mely elítéli az itt me-
nyilvánuló vitakészséget. A
nézőpontok szembesítését nem
elfojtani kell, hanem felhasznál-
ni arra, hogy mielőbb meg-
találjuk a legkedvezőbb meg-
oldást. Hasznos minden olyan
jogosan károsnak ítélt jelen-
ség feltárása, amely akadá-
lyozza a KISZ-ben a demok-
ratizmus terjedését. Gondolok
itt például az információáram-
lás elégtelenségére, egyes té-
nyek elhallgatására stb. Az el-
térő véleményeknek tehát fő-
rumot kell adni, de ha ellent-
mondásra van szükség, akkor
sem szabad visszavonulót fű-
zni.

— Említetted, hogy a po-
litikai munkának van egy
másik oldala is.

litikai munkának van egy
másik oldala is.

— Igen. Míg az éles hangú
viták folynak, hajlamosak va-
gyunk elfelejtkezni arról, hogy
az aktív, véleményt nyilvánító
emberek ezen a karon sincse-
nek döntő többségben. Nagyon
sokan vannak még, akik a
mindnyájunkat — őket is —
érintő kérdésekben közömbö-
sek maradnak. Igénylik, hogy
a vezetőség jogokat harcoljon
ki számukra, de aztán mintha
elfelejtették, hogy a jogokat
fel is lehet — sőt szerintem
kötelesség — használni és he-
lyesen használni. Itt van pl.
a reflektorfénybe állított
„hallgatói véleményezés” az
oktatásról. Ha ez a lehetőség
realitássá válik, nem mindegy,
hogy a hallgatók megfelelő
módon élnek-e jogaikkal, tud-
ják-e, hogy mit lehet elérni
ezekkel a véleményezésekkel,
és ennek érdekében a lényeg-
re irányítják-e figyelmüket.

Senki sem adhat rá recep-
tet, hogyan oldjuk meg felada-
tunkat ezen a téren. Minden-
esetre meggyőződésem, hogy
figyelmünknek továbbra is az
alapszervekre kell összponto-
sulnia, mert ez az a közeg,
amelyen keresztül a leghaté-
konyabb befolyás gyakorolha-
tó az egyénre, s emellett min-
denfajta munkánk eredmé-
nyessége végső soron itt mér-
hető le. Közkedve szóval él-
ve: döntő fontosságú az alap-
szerv és a vezetőség közti
„visszacsatolás”.

— Tudomásom szerint az
Ált. kar. élén eleddig so-
hasem állt női KISZ-tit-
kár. Van-e ennek a válto-
zásnak szerinted jelentősé-
ge? Kihat-e ez valamilyen
szempontból a vezetőség
munkájára s ezen kereszt-
ül az egész kar mozgalmi
életére?

— A vezetőségben rajtam
kívül még 4 lány dolgozik, és
ennek valószínűleg lesz vala-
melyes hatása. Ha másban

nem is, a viták szalonképessé-
gében bizonyára — jegyzi meg
mosolygva. — Nemünk előre-
törésének jelentőségét abban
látom, hogy bizonyítékunk
szolgálhatunk nemcsak a fiúk
hanem — s ez legalább any-
nyira szükséges — a lányok
számára is: egy lány is ellá-
thatja a vezetői pozíciókat,
amitől olyan sokan idegenked-
nek. Egyébként megfigyeltem,
hogy a fiú lány arány a ve-
zetőségekben a felsőbb évfolyamokban javul az utó-
biakra nézve, mert addigra
mélyebben megismerjük egy-
mást, s így hamar lehámlanak
az alsóbb években még néha
szerepet játszó hozott előíté-
letek.

— Utolsó kérdésem, amit
vezető funkcióban levő
embereknek mindig fel
szoktak tenni: időben,
energiában hogyan tudod
összegezgetni a megnö-
vekedett mozgalmi mun-
kát és a tanulást, szóra-
kozást?

— Régóta és elég aktívan
megtanultam és igyekeztem
részletesebben magam arra, hogy
csakis hajszaipontos időbeosz-
tással, jó munkaszervezéssel
tehetek eleget minden követel-
ménynek — de ha így teszek,
sikerül is. Az volt a tervem,
hogy az idén szakmailag egy
kicsit előbbre jutok. Lehet,
hogy ez az ambícióm most va-
lamivel arrébb tolódik. A mi-
nimális programom minden-
képpen az, hogy a tanulmányi
eredményemen ne rontsak,
nehogy a KISZ-vezetőket né-
ha illető váddal sújtásnak
a mozgalmi ranglétrán való fel-
jebbjutással akarom helyette-
síteni egyéb kötelezettségeim-
et. Önmagammal szemben is
azt a követelményt támasz-
tom, amit egész titkári működé-
sem mottójának nevezhet-
nék: adni és elfogadni, de kö-
vetelni is. Csak így számítha-
tunk egymásra — az egyetem,
az általános kar és én.

Szücs Györgyi

Gyertek el meghallgatni beszámolóinkat a szakkollégiumba!

November 11—12-én a szak-
kollégisták a Veres Pálné ut-
cai kollégiumban tartják be-
számolóikat a témájukban
végzett munkáról. A pontos
szakközebeosztást az egyete-
men terjesztett stencilen ol-
vashatjátok.

**GYERE EL!
HALLGASD MEG!
VÉGY RÉSZT
A VITÁKBAN!**

Temesi József
szakkoll. titkár

A diák kérdez

— Egyre többen utaznak külföldre. Természetes, hogy
ki-ki keresi az olcsóbb utazás, elszállásolás, kedvezm-
nyes belépők lehetőségét. Mely országokban érvényes hi-
vatalosan a Nemzetközi Diákszövetség (NDSZ) igazolványa —
s ez milyen kedvezményeket igénybevétele ad jogot?
Szabó Éva, egyetemünk NDSZ-igazolványainak felelőse:

! Érvényes az összes szocia-
lista országban diákigazol-
ványhoz kötődő kedvezm-
nyek igénybevétele. Tehát
tulajdonosa jogosult például
diákszallók használatára, ol-
csóbb belépők vásárlására. Ju-
goszláviában és Csehszlovákiá-
ban 30 százalékos — a többi
szocialista országban 25 száza-
lékos vasúti kedvezményt bi-
zottság az igazolvány. De csak
abban az esetben, ha a jegyet
előre — tehát például az
IBUSZ-nál — váltják meg a
tulajdonosok. Hivatalosan Nyu-

gaton az NDSZ-igazolvány
nem érvényes — de a tapasz-
talatok azt mutatják, hogy
múzeumi és egyéb belépők vál-
tásánál sokan jól fel tudták
használni.

Az NDSZ-igazolvány érvé-
nyesítése 16 Ft-ba kerül egy
évre. Minden szerdán 12—
1/2-ig és pénteken 10—1/2-ig
válthatók és érvényesíthetők
ilyen igazolványok a III. eme-
let 382-es szobában.

Szerk.:
Koncez Gábor

Mit védünk és hogyan védünk

Boldog, bár kissé megviselt arcok. Védte! Védtem. Hányas? Négyes. Nehéz volt? Ugyan, formás az egész. Kifújják magukat, a pestiek felhívják szüleiket, menyasszonyukat, vőlegényüket. Halló, itt X Y KÖZGAZDÁSZ. Vidám, cinkos mosoly, az ismerősök gratulálnak, indulás haza, be a könyvet a sarokba, mulassunk egyet, nem mindennap védünk el egy egyetemet.

Hagyjuk most egyetemistánkat, bocsánat, közgazdászunkat, hadd pihenje ki a felkészülés járadalmait, élvezze megérdemelt jutalmát, az oklevelet, de hogy ebbe az örömben jövőre kevesebb öröm vegyüljön, ejtsünk néhány szót a szakdolgozatokról.

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemet az idei tanév végén hozzávetőlegesen 750—800 nappali, esti, levelező és mérnök-közgazdász hallgató hagyja el. A jelöltnek az abszolutorium megszerzése után meg kellett védeniük szakdolgozatukat.

A szakdolgozatokat egy-egy helyre, illetve külső opponens olvasása el és véleményezte, 50—60 ezer oldal, bizony nem könnyű elolvasni. Hát még figyelmesen. Felfedezve benne az önálló gondolatokat, a hibákat, vitáit, érvelni velük szemben, kiemelni a lényegeset, felhívni a figyelmet a dolgozat használhatóságára, megmutatni a továbbfejlesztés lehetőségeit és útját.

A figyelmes és alapos értékelést pedig megérdemli a hallgató, akinek sok esetben több éves munkája fekszik a dolgozatban.

BARNA GYULA TAN-SZÉKVEZETŐ:
A dolgozatok gyakorlatilag szeptember 15-én érkeznek be, sok tanszék ekkor koncentrált, alig van idő az elolvasásra. A mi tanszékünkön egy-egy oktatóra tíz dolgozat értékelése vár. Bizony sok. Véleményem szerint így sem adódnak problémák, hiszen a bírálók egyben szakszemináriumvezetők, így alkalmuk volt a dolgozatot már készítésének folyamatában megismerni. A külső bírálónál stabil gárda kialakítására törekszünk.

KÜLKERESKEDELMİ TAN-SZÉK:
Az egyik sarokban a földtől a plafonig állnak a szakdolgozatok. Az adminisztrátor nagyon kedves leemel néhány kilót. Beléjük lapozok. Akadnak igen részletes kritikák, de sok a semmit mondó általánosság. Beszleri Judit: a KGST-országok gép- és berendezés-külkereskedelmét c. dolgozatáról dr. Nagy András, a külső bíráló az alábbi véleményt adta:

a jelölt szakdolgozatában sokoldalúan és alapvetően helyes szempontok alapján elemzi a KGST-országok gépkereskedelmét. A szakirodalom feldolgozásában és egyéb információk beszerzésében alapos munkát végzett. A problémákat kritikai elemzést nem elég mélyen végezte el.

Bevallom, nekem a bírálathoz legjobban az alapos és a mély jelző tetszett. Azt hiszem, az olvasó is egyetért vele, hogy a szóban forgó téma igen érdekes és izgalmas. Aki ilyen választ és megmarad az egyszerű tényleírásnál, a szakirodalom használatával, az nem érdemel négyest (ennyire értékelte a bíráló), ha viszont akár csak egyetlen mondatnyi új gondolat, kritikai megjegyzés szerepelt benne, a dolgozat **alaposabb és mélyebb** értékelést érdemelt volna. Dr. Nagy András egyébként ezenkívül több dolgozat bírálójaként szerepelt hasonló stílusban és terjedelemben.

Tudom, hogy nem általános és tipikus jelenségre utal a fenti példa, hiszen, mint már említettem, ezen a tanszéken is sok lelkiismeretes, részletes véleményt olvastam. De szerintem az 1500 véleményből egynek se szabadna ilyennek lennie. És azért nem ez volt az egyetlen.

Beszélgetőpartnereim általában fiatal oktatók voltak, de hát nagyobb részt ők véleményezik a dolgozatokat. Majdnem mindegyiküknek feltettem egy kérdést. (Lehet, hogy emiatt sokan komolytalansággal fognak válaszolni.) Albert Einstein 26 éves korában adta be dolgozatát a speciális relativitáselméletéről. De ne menjünk ilyen messzire, nemrég a természettudományi karon egy hallgató diák-köri dolgozatára kandidátusi fokozatot ért el. Mit gondolnak, ha a közgazdaságtudomány területén valaki egy ilyen szintű szakdolgozatot készítené, biztosan felfigyelnének rá? A válaszokról csak annyit: megoszlottak.

Beszéltem olyan tanárségéddel is, aki saját bevallása szerint bíralt már olyan dolgozatot, amelynek témájáról gőze se volt.

Mások elmondták, hogy sokszor megtetszik nekik egy-egy gondolat, de nem merik kiemelni, mert a dolgozatról nem derül ki, hogy a jelölt saját gondolata-e vagy valamelyik szakirodalomból merítette. A bíráló meg nem akarja magát blamálni a spányolvasz esetleges feltalálásával. Az igazság, hogy nem is nagyon hisznek abban, hogy érdekesebb dolgok legyenek egy szakdolgozatban.

MİKÖ GYULA GYAKOR-NOK:
egyetemista koromban többször szerettem volna hozzáférni néhány szakdolgozathoz, sikertelenül. Könyvtár: sajnos, nem szolgálhatunk szakdolgozatokkal, mi csak a doktori disszertációkat és a mérnök-közgazdász diplomamunkákat őrizzük, ezekről külön katalógusunk is van. A szakdolgozatokból túl sok van. Próbálkozom talán a tanszékekkel.

Megkísértem, de katalógust, rendszerezett nyilvántartást sehol nem találtam. Most egy dolgozatról szeretnék szólni, készítője, Radó Gábor, jelenleg már a Chemolimpex dolgozója. A Chemolimpex a MAHART-tal és a Vegyipari Egyesüléssel közösen egy hájtót akar üzemeltetni, amely a műtrágyához szükséges foszfátot szállítaná észak-afrikai országokból. A dolgozat a szállítás közgazdasági problémáival foglalkozik. Radó Gábor társadalmi ösztöndíjas volt, így nem véletlen, hogy jövendő munkahelye egy konkrét problémáját dolgozta ki. Azért őt emeltem ki, mert úgy érzem, példája még nem elég általános.

Néhány éve egyetemünk is küld dolgozatokat a mészaklák és közgazdászok számára hirdetési szakdolgozati országos pályázatára. Idén tudomásom szerint 7-8 munkát fogunk elküldeni, azért ilyen keveset, mert a pályázaton csak a gyakorlati, hasznosítható témákat díjazták és ebből bizony nehéz egyetemünkön jóval többet összegyűjteni.

Az egyik végzős lány például az indiai szövetkezeti mozgalomról írta szakdolgozatát. Azt hiszem, dolgozata önmagában bármennyire is értékes, az említett pályázatra nem fogjuk elküldeni. A műgyetemen nemrég indult be az egyetemisták a fővárosért mozgalom. Sok külföldi közgazdasági egyetem (vagy hat éve olvastam erről a KÖZGAZDÁSZBAN) a hallgatók felsőbb években a témára specializálódáson túlmenően már szakdolgozatukat is jövendő munkahelyüknek készíttik.

Nálunk a téma szerinti elhelyezkedés még nem általános. A lakás, a fizetés, munkakörülmények általában előbbrevalóak. Pedig a kettőt össze lehetne kötni.

Csak hamarabb kellene kezdeni. Megdöbbenőnek tartom a hallgatók tájékozatlanságát a kinti világról. Azt a kevés lehetőséget, amelyet az egyetem nyújt a szakmai gyakorlaton, a konkrét esettanulmányokon, a külső előadók, üzemlátogatásokon (kivéve természetesen a sörgyárat és a csokoládégyárat), keresztül is sokan ellógnak, felesleges plusznak érzik. Barna Gyula tanszékvezető elmondta, hogy a közlekedésszakosok évek óta alig akarnak a postához menni dolgozni, a MALEV-nál pedig minden évben tolonganak. Pedig a posta legalább olyan feltételeket tud biztosítani, de hát nem hangzik olyan jól. Sokan munkahelyüket állásjegyzékek és személyzetekkel folytatott beszélgetések alapján választják ki. Ugyanilyen sajnálatos a munkahelyek többségének tudatlansága az egyetemen folyó képzésről, egyáltalán milyen szakok van-

nak. Nemrégiben a KISZ-vb tanulmányi felelőséhez beállított egy bácsi a Gyapjúfőnököt, hogy néhány közgazdászra lenne szüksége, irodai munkára. Azt hiszem, ebben a kérdésben a vállalatok elmarasztalása nem megoldás, jelen téma szempontjából például

fel kellene hívni a figyelmüket arra, hogy itt évente 800-an készítenek szakdolgozatot és javasolhatnának konkrét témákat, valós problémákat azoknak, akik merik vállalni a kockázatot és nem leíró, feloldozó, összefoglaló dolgozatokat kívánnak készíteni.

A gyakorlati élettel való kapcsolat sokat javult az egyetemen az utóbbi években, de még mindig nem kielégítő. A tanszékek is érzik ezt, ezért nap mint nap tanúi vagyunk új kezdeményezéseknek. Az agrárgazdaságtan tanszékén most szervezik a Pest megyei TSZ Szövetségben keresztül a hallgatók rendszeres évközi látogatásait néhány Pest környéki tsz-ben. Az ilyen kezdeményezések is bizonyára csökkenteni fogják azok számát, akik az első nap után hazamenvén mukahelyükről, azt mondják: anyám, én nem ilyen lovat akartam.

És akik úgy érzik, hogy túl sokat követelnek egy szakdolgozattól, melynek célja tulajdonképpen csak az, hogy a jelölt számot adjon arról, hogyan tud egy témát megfogni, feldolgozni, ismeri-e a szakirodalmat, milyen a fogalmazás-készsége, stílusa, azoknak szeretném elmondani, hogy

túláságon nagy luxusnak érzem évente 700—800 dolgozat jelentős részét az irattárnak, esetleg egyetemünk emléktérképének, és íróik akár hiszik, akár nem, többségükben az életben nem jutnak megévezszen olyan nyugodt alkotói légkörhöz, olyan segítőkész szakemberekhez és olyan hosszú időhöz, mint a szakdolgozat megírása idején.

Érdemes tehát a munkahelynek előbb utánanézni, ahová az ember a dolgozat készítésekor megszerzett ismeretekkel, sőt, esetleg már komoly eredményekkel érkezhét.

Farkasházy Tivadar

Szemtől szembe a hivatással

A TANÁR SZAKOSOK első komoly találkozása a pályával a gyakorló tanítás V. évén. Ekkor kerül közvetlen kapcsolatba a hallgató azzal, amire négy éven keresztül készült, a maga választotta hivatással. Optimális esetben a gyakorlat megerősíti korábbi elhatározásában, választása helyességében, hivatástudatában. Gyakoribb viszont, hogy szükséges rosszként fogják fel a hallgatók a gyakorlatot, de a majdan önálló munka a „majd, ha a magam ura leszek” reményében nem mondanak le korábbi tervükről. Sajnos, az is előfordul, hogy valaki éppen a gyakorlati tanítás negatív élményei hatására kedvetlenedik el annyira, hogy háttá fordít a pályának.

Szükségtelen azt hangsúlyozni, hogy manapság, amikor nagy a tanárihiány, amikor évről évre sok végzős tanár helyezkedik el más pályán, mennyire fontos, hogy a gyakorlati tanításnak az optimális hatása érvényesüljön minél nagyobb számban. Hogy a gyakorlati tanítás olyan sikerélményt adjon, olyan mértékben erősítse a pályá iránti szeretetet, elkötelezettséget, ami a végleges választásnál jóval nagyobb súllyal esik latba, mint a taszítás, amit a pedagógusok erkölcsi és anyagi megbecsülésének még mindig nem megfelelő volta jelent.

Mim áll, vagy bukik a gyakorlati sikere? Úgy gondolom, döntően két tényező határozza meg. Egyik az, hogy a hallgató igyekszik-e a maximumot nyújtani, a másik, hogy a gyakorlatvezető tanár mennyire segíti a jelölt munkáját és hogy jól segíti-e. Ezenkívül természetesen több más tényező is belezácsolódik az eredménybe (feldolgozandó anyaggrész, az osztály összetétele, aktivitása stb.). Ami a jelöltekkel illeti, nem kétséges, hogy a nagy többség „mindent belead”, hiszen bizonyítani akar saját maga, a gyerekek, kollégák és gyakorlatvezető előtt — minden érdeke ehhez fűződik. Ha mégsem sikerül azt adni, amit szeretne

és amit tudna, annak oka a gyakorlat hiányában, személyi adottságokban és nem utolsósorban a gyakorlati tanítás jelenlegi formájában kereshető. Abban, hogy az a 16 óra, amit egy-egy jelölt tanít a félév során — a hátsó sorokban ülő hallgatótársai, a gyakorlatvezető tanár, néha más vendégek állandó kritikák figyelmét mellett az azt követő értékelő állandó órabecslések tudatában — tulajdonképpen egy vizsgasorozat. Vizsgatánítással bezáróan. Így nem csoda, ha a jelölt túlzottan elfoglalja az, hogy szabályosan vezesse az órát, hogy módszertani szempontból állandóan kontrollálja magát órák közben is. Kevesebb ideje marad emiatt arra, hogy válszázakon túl is figyeljen a gyerekekre, közvetlen kapcsolatba kerüljön velük. Nincs ideje és módja, hogy pedagógus legyen — az, aminek kézzől —, mert mintatanárnak kell lennie — legalábbis arra kell koncentrálnia. Másrészt 16 óra még akkor is túl rövid idő a kapcsolatreményezéshez, ha a fenti tényezők nem gátolják, illetve késleltetik azt.

A GYAKORLÓ TANÍTÁS fenti buktatóinak, nehézségeinek leküzdésében a gyakorlatvezető tanár segíthet legtöbbet. Ha a hospitálisok ide-

jén saját óráival mutat példát, ad át jó módszereket, ha később úgy segít a jelölt óráinak előkészítésében, hogy nem tukmálja rá saját elgondoltságait a hallgatóra. Akkor, ha az órák értékelésével nem leviszgatgatja a tanárjelöltet, hanem máris következő óráját készíti elő indokolt kritikával vagy elismeréssel igyekszik azt jobbá tenni. Vagyis nagyon sokat tud segíteni a gyakorlatvezető tanár, ha nem tanítványt, hanem elsősorban kollégát lát a jelöltben, és ennek megfelelően viselkedik.

Vizsgot legalább ilyen mértékben rombolhat is, amikor nem tartja tiszteltetben a hallgató önállóságát. Legdrasztikusabb és legkárosabb módja ennek, hogy a tanár beleszóll az órába, az utolsó padból átveszi az irányítást, mint egy rossz felelőtől elveszi a jelölttől a szót. Hogy ez mennyire bántó, mennyire csökkentheti az önbizalmat, hogy néhány ilyen eset a tanári pályától is elveheti a kedvet — gondolom — nem kíván bizonyítani. Annál érthetőbb, hogy ilyen esetek mégis szinte minden évben előfordulnak.

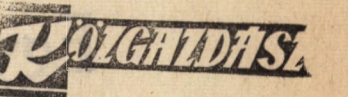
Érthető, hogy a gyakorlatvezető tanárok nem tudják, mennyit ártanak az ilyen viselkedéssel. És érthető, hogy a jelölteknek ez a „majd csak elmúlik, és különben is csak nekünk lenne rosszabb, ha szólnánk” szemlélete. Érthető, mert a mostani ötöd-évesek, a tavalyiak hasonló felfogása vagyis jegyfeltétele — miatt szenvednek és miatt fognak jövőre a jelenlegi negyedévesek. Ki tudja, meddig tart ez a lánc, pedig a megoldás kézenfekvő. Csak egyszerű kellene szólni. Legalábbis ebben az ügyben.

Az viszont tény, hogy más ügyben, máskor — a gyakorlótanítás után is — kellene olykor szólni. És bizony meglehet, hogy akkor is az jár jobban, aki hallgat. De mi van akkor, ha mindenki azt teszi?
Nagy Katalin

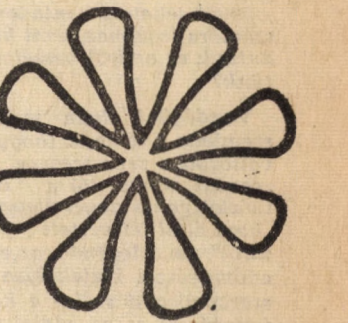
A nyelvi kör hírei

9-én 7-kor OROSZ-est. Filmvetítés, lemezhallgatás, szovjet diákokkal beszélgetés.

23-án a Heine-évforduló alkalmából Heine-est. Versek németül, magyarul. 7-kor.

KÖVETKEZŐ SZÁMUNKBAN 4 OLDALAS MELLÉKLETBEN FOGLALKOZUNK A PÉCSI TAGOZATTAL.

Sebők János

Megoldódik a Ráday utcai kollégium klubproblémája. Legalábbis ezt ígéri az itt lakó német hallgatók nagyszűrű kezdeményezése. Társadalmi munkában vállalták, hogy az épület alagsorában levő helyiségek egyikét berendezik pincklubnak. A munkálatokat az elmúlt héten megkezdték, és előreláthatólag szilveszterkor lesz a klub avatója.

Sok-sok társammal együtt örömmel olvastam azokat a tanulást segítő stencillapokat, melyeket a statisztika tanszék bocsátott ebben az évben a II. éves hallgatók rendelkezésére. A munkavezető lap nagyon megkönnyíti az anyag elsajátítását. Kifőltetésével, az anyag átisméltésével lehetővé teszi a lényegszerű tanulást. Gratulálunk a tanszék kezdeményezéséhez, és várjuk a folytatást, remélve, hogy a félévi eredmények igazolják helyességét.

A következőkben három kis történet.

1. Pg. előadás. A padokban II. éves nappalis és estis hallgatók. „Háromnegyed” ház. Az előadó a szocializmus gazdasági törvényeiről beszél.

Előadás közben: Te, mi a véleményed erről az egészről? „Mocok jó. Ide beül az ember, nem kell se ceruza, se jegyzet. Hallgatni kell, s minden megvilágosodik. Én valahogy így képzelek el egy jó előadást. Ével, cáfól, vitatkozik, mintha egy társaságban beszélgetne valakivel. Mindig ilyen kellene.”

Előadás végén más: „Hát,

örögem, le vagyok löve. Azt hittem, ki áll ide az ország egyik ismert közgazdása, hivatalos szöveggel, jegyzetekkel. Erre mi van? Az ember azt veszi észre, hogy egész érdekes, izgalmas téma. Ha akartad, ha nem, odafigyelsz. Én most voltam először, de ha ilyen lesz a folytatás, érdemes bejönni.”

2. — Jó estét.
— Jó estét.
— Ti is?
— Mi is.

Csendben eszegetnek. Ki-ki pénztárcájához mértén. Vegyes köretet, babfőzeléket, sült krumpit, a fehetősebbje húst is. Kollégisták ülnek a Boráros téri bisztróban.

— Nem elég?
— Nem.

Pedig beh jó a „65 mintájú” marhamájkrém, és még vaját is adnak hozzá. És mégse.

Valaki nosztalgiaival: „Múlt héten főtt sonka volt!” Esznek tovább. S ez így megy hetek óta. Szombaton is, vasárnap is.

3. A hónap elején néhány csoport több napos üzemi gyakorlaton vett részt. Az első napon történetünk főhőse nem jelent meg az autóbussz indulásánál. Ennek oka egészen egyszerű volt. Elakadt. (Az vesse rá az első követ, aki nem...) Délután felkereste egy zord KISZ-vezető, és imígyen szólt: „Hanyag vagy, elvtárs, felelőtlen vagy. Vétiségedért kapsz egy sárpa pontot. Vigyázz, mert ha 3 pon-

tod lesz, figyelmeztetünk, s aztán...” — Főhősnünknek rettenetes álmái voltak aznap éjjel. Pontokkal álmodott. Sorozatos vétségeit figyelmeztették, piros pontokból is szerzett hármat, és szigorú ejnye-bejnye lett a vége. Reggel áttámadt pizsamával ébredt ebből a lidérces álomból. A zord KISZ-vezető rázta, nehogy elkészen az indulásról. Búcsúzáskor még intett: „Vigyázz, ha már három pontod lesz, figyelmeztetünk.” A főhős megszöpte magát Jó lenne már felébredni, de megdöbbenve tapasztalta. Ébren van.

Te mit tennél, ha társadalmi munkára hivatott lakótól látnál a lépcsőfeljáróban? Na ugye. Hát persze, miért éppen én.

Ki gondolta volna, hogy 80 ember a golyából előírt szombat délutánját társadalmi munkára fogja áldozni. Senki, még a plakátkészítő sem. Csak hogy kellett volna asztalokat cipelni, tetőt takarítani, liftaknát seperni, csatornát tisztítani, tanulót, klubot berendezni. S mégis eljött az a 80 ember. Jó ezt így leírni. Csinálták, s 4-re már kész is volt a munka. Sőt azóta már több csoport is kipróbálta a klubterem akusztikáját. Jó érzés, hogy mostanában nem hiába hordozza körbe a DB a véres kardot.

S bővegy kis hír a Rádayból. Vételkedő itt, vételkedő ott és most a Rádayban is. Nem kell sokat írni róla. Akik ott voltak, remekül szórakoztak, akik nem azok csak sajnálhatják. Az igazgató szavával élve — „A régi, szép időket idézte vissza ez a 3 óra.”

Az utóbbi napok eseményeit figyelve, megjegyzésünk csak annyi. A Rádayban valami van a levegőben. Valami jó.

EGYETEMI ÉLETFORMA

Tartalmában — és minőségében, formájában is — szélsőséges lehetőségeket példáz az aábbi két idézet. Az egyik József Attila „A vergődő diák” c. verséből való:

„Előtte sívár halom mered,
két szemében a szive remeg.
— Szegény diák.
... hiába, ő nem csókolhat,
a diák nem megy, int a Holnap.
(Elhal a Vágy)
S előtte sívár halom mered,
két szemében a bánat ered.
— Szegény diák.”

A másik az élelc, csacsiságok, kínrímek kategóriájába tartozik:

„A diáknak jól megy dolga;
Délben kel fel, nincsen gondja.
Moziban a csaját,
Kocsiban a borát
Hej de kóstolgatja...”

Egyszer az egyik, máskor a másik igaz ránk. De általában valahogy a kettő kombinációja tölti ki életünket — más-más súlyozással. S ebben hol és hogyan találjuk meg önmagunkat — napi gondunk. De évekre szóló rossz szájíz vagy továbbélt örömet jelent.

Identitás és a szakma

Az egyéniség fejlődésében identitásnak, azonosságnak, azonosulásnak nevezik azt a fordulópontot, amikor az egyén megtalálja önmagát. Azaz, amikor sikerül megteremteni a kezdeti összhangot egyénisége, érdeklődési köre, belső alkata — és a környező világ, mindennapi cselekvése között. Emlékszünk, hogy az irodalomtörténeti tankönyvek az egyes íróknál ezt úgy fejezték ki, hogy „megtalálta igazi hangját”. Harmóniát teremtett a mondanivaló és a forma között — illetve ráébredt arra, mi is az, amit tulajdonképpen kifejezni, tenni akar. Ugyanígy a tudománytörténet is mindig rávilágít arra a pontra, amikor az illető kutató ráállt arra a vonalra, ami később pályáját, egész művét meghatározta, jellemezte. A nagy emberek életéből, életművéből levont tanulságok nemcsak bogarászó kedvűeknek való példák — hanem arra is rávilágítanak, hogy valamennyiünk életében jelentős az, hogy megtaláljuk igazi énünket, vagy pontosabban: azonosuljunk azzal. Ez nemcsak a belső fejlődés kérdése természetesen, hanem a számunkra helyes — vagy legalábbis elfogadható — életforma kialakítását jelenti.

A középiskola elvégzése utáni hosszú időszakra éppen az útkeresés jellemző valamennyiünkönél. Az egyetemi évek alatt formálódik majd nem egészen egyéniségünk — ezek alatt az évek alatt alakulnak ki elveink, s alakítjuk ki azt a „cenzort”, amely a környező világot a magunk számára elfogadhatóvá szűri. Egyetemünk hallgatóinak jó része — mint azt sokan elmondták — „kizárólag alapon” jött ide. Tehát az első években a hagyományos értelemben vett és sokat emlegetett indító hivatástudatról aligha lehetett szó. Az sem kisebb gond, hogy maga a szakma és az oktatott anyag is vitatkozó jellegű — tehát nem tételek és katekizmusok átvételéről van szó a tanulás során. Így azt is mondhatjuk, hogy ébredésünk egykorú magának az elsajátítandó anyagnak a fejlődésével. Tehát állást kell foglalnunk, véleményünk kell alkotnunk akkor — amikor ehhez még csak felszínes és kialakulatlan bázis van bennünk. Így az önmagunkkal való azonosulás és a szakma fokozott megismerése teljes mértékben egybe esik. S ez amennyire jó — annyi záskutát és kisiklást is rejteget. Sokakban merül fel a kérdés, jól választottak-e? S az évek során kapott válasz jelenti, hogy munkánkban feloldódnak-e vagy beletródnak. Az utóbbi eset már kizárja az „identitást” — állandó belső feszültségeket és vívódásokat hordoz. Ekkor a tananyag, „sívár halom” — és egy önmagunkban csak körvonalaliban kialakult jövőképpért való káksáhegyragás. Ez az életformában is helyben taposást jelent, mert a nem szívesen végzett munka több időt és nagyobb energiát kíván. Következésképp nem tudunk vagy nem

merünk időt szakítani olyan tanulmányokra és szórakozási formákra, amelyek egy nagyobb perspektívában jobb egyéniségformálásra adnak módot. De úgy érzem, hogy egy egészen kis százaléktól eltekintve — másik véglet, a felelőtlen, ihaj-csuhaj életmód magja is itt keresendő — a nem jól választott szakmánál, vagy a rosszul felismert és nem kellőképpen átértett munkánál.

Tehát ebben a megközelítésben a végletek között szerintem egy tudatos útkeresés lehet minden esetben. S ennek „eszköze” a határozott időbeosztás — amiben fő szerepet a széleskörű tájékozódás és olvasás kell, hogy kapja. Mert lehet, hogy egy olvasott ember belső és külső gondokra sokkal érzékenyebb — de sokkal kevésbé manipulálható, mint „egy-könyvű” társai. S végső soron ez jelenti majd az egyéniség erősségét, állóképességét — a pszichikai azonosulást és a szakmában való helymegtalálást és egészségét. S ebből fakadóan a jól végzett munka örömet.

Sodrás és autonómia

Befogadó vagy kivető? Az előbbi gondolatmenetet folytatva inkább arról van szó, mi hogyan fogadjuk be vagy vetjük ki magunkból napi környezetünk hatásait. Ebben a szubjektív megközelítésben tehát a kérdés: sodródunk-e a standardnak látszó életformával, vagy képesek vagyunk mindenkor autonóm emberhez illő cselekvésre? Ha hangadó társunk éjszaka jár haza, a divattal tarva öltözködik, lóg, és hetente váltogatja partnereit — nyilván hullámokat kelt viselkedésével bennünk, ha azt hisszük, ő a menő; csak éppen nekünk nincs merszünk ilyen életforma mellett dönteni. De ugyanígy sodródást jelent az is, ha véleménynyilvánítás helyett a kényelmes, veszélyek nélküli „nem beleszólni” álláspontot fogadjuk el — ami látszólag környezetünk viselkedési formája. A sodródó emberek a pillanatnyi hatások alapján, mindig az erősebb megnyilvánulásnak engednek. Az például, hogy leteszem a könyvet és csavarogni megyek — sokszor nagyon igazalmas; de ha egyébként nem vagyunk abszolút felelőtlen típusúak, csak olaj kialakulatlanságunk tűzére. Mert bizonyos büntudat — érzésekhöz, hiányérzethez nyit újabb zsilipet. No persze, ezzel szemben egyáltalán nem az askézizmusz vagy valamifajta általános absztinenciát állítanak. Csupán azt, hogy „merjünk a tűkörbe nézni”, s meglátni azt, ha végül is nem nekünk való a mikrokozmoszunk által ránk diktált életmód. Mert azt hiszem, ebben az életkorban igen hajlamosak vagyunk a standardnak látszó életformák választására. Holott még nem veszíthetünk semmit — viszont ha idejében nézünk tűkörbe, még mindig megnyerhetünk. Azaz önmagunkat és önmagunk „koordinátáit” a közösségben. S most ismét itt tolszik a nyersnek vagy félreérthetőnek tűnő kifejezés: az ember autonómiája. Mert ez fejezi ki szerintem azt a formát, amelyben végül is egyéniségünkhöz mérten merünk és tudunk életmódot kialakítani, s ha kell, változtatni.

Jóllehet, e cikksorozat célja a konkrét egyetemi életformák feltérképezése és bemutatása. Én mégis szükségesnek látom ilyen „elvi jellegű” gondolatok feltevést — anélkül, hogy bármilyen receptet próbálnék kreálni. Szándékom az, hogy gondolatokat indítsak meg — az önelemzésre és önfelismerésre. Mert a fenti „alcímeken” kívül gondok az is, hogy mennyire azonosulunk környezetünk céljaival; vagy mennyiben adaptálódunk — tehát saját nézeteinket hogyan próbáljuk cselekvésünk következetes magjaként érvényesíteni. De sokkal inkább tartozik az életformához a „kényelem, félelem, közöny” címszóval összefoglalható kérdéskör — hiszen ezek léte vagy nemléte szinte döntő a formák megválasztásában és a hozzájuk való idomulásban. A későbbiekben talán ezekről is szó lesz.

Koncz Gábor

Egy klubprogramról

„Jó műsor volt” — ezt mondta mindenki a Pernye András eltiltott két óra után, amikor vendégünknek már el kellett mennie, hogy elérjen az esti akadémiai koncertre.

Miért lehetett mindenki számára izgalmas, amit hallottunk és amiről beszélgettünk?

Vendégünk olyan módon szemlélte a témáját (hogyan változott a zene szerepe a „cantus novus”-tól a virtuózok közötti zenei életig, a „kora által félreértett zenéről” szóló legenda, az előadóművészet kialakulása és szerepe), ami szakít a közfelfogással és az eddigi zene-történeti sablonokkal.

A kérdések sorra öltöttek fel a hallgatókban. És Pernye András itt szintén a szokásostól eltérően, szigorúan csak az illetékességi köréig — ami viszont nálánál igen széles kör — válaszolt. A kialakult vitában és a beszélgetés során — nem csoda — meggyőződött bennünket. Meggyőződött arról is, hogy nem olyan természetes az, ha 1972-ben valaki a zongora mellett Mozartot játszik — és mert nem az, épp azért izgalmas. Ahhoz, hogy ennek megértéséhez közelebb jussunk, közelebb kell kerülnünk a legrégebb és legújabb zenéhez is. („Bach korát — furcsa módon — mindig a legújabb zenét játszották —

ma kockázat a legújabb zene írása, még inkább az előadása.”) Pernye András szerint a legújabbkorhoz, a XX. század első felének avantgárdjához kerestünk el.

Többször szervezünk majd zenehallgatást az egyetemi klubban. És a talán erre legalkalmasabb Kínzsi kollégiumbeli olvasóklubban.

Plakátjainkon legközelebb Pendernecki lengyel szerző művét hirdetjük, ami világszerte nagy sikert arat. Műsorainkra vendégül akadémista zenetörténész és zeneszerző srácokat hívunk.

Fehér János

Zenei klub szerkesztő

A Kodály-nemzedék erőszakot alkalmaz

AVAGY ZENEAKADÉMIAI RECEPTEK

Kodály vetése beérett! — írta lelkendezve egy újságíró egyik napilapunk hátsólapján megpillantva a Bécsikapu templombeli orgonahangversenyre bebocsátásra várakozó ifjúsereget. De nyaranta Tihanyban az Apátság előtt, ahol szintén orgonahangversenyeket szoktak tartani; az elegáns kocsikok érkező külföldiek mellett ott tolonganak a Balaton körül stoppozó legények és leányok is — csak amúgy farmerosan. A Kodály-szisztéma szerinti zenei nevelés az általános iskolától, kezdve valóban érezteti hatását. Pesten nem kell sok a zenehallgatáshoz. Még pénz se nagyon. Legalább nekünk diákoknak. A Zeneakadémián, ahol minden nap van hangverseny, létezik egy második emeleti erkély is (az alsón kívül) — ez a diákok birodalma. A következő dolgok szükségeltettek ide: egy kis adag vagányság, egy nagy adag zeneszeretet, és lehetőleg olyan szerelés, hogy diáknak lássék az ember. Ha mindezek a „kellékek” megvannak, akkor már csak barátságosan kell mosolyogni a jegyzető néniire, aki barátja a diákoknak — és máris bent vagyunk. Hacsak nem valami nagyemelő művész szerepel, ez mindig ilyen könnyen megy.

Még Kocsis Zolira is be lehet jutni, legfeljebb csak állóhely marad. De lehetetlenek nincsenek, ezt bizonyítja nemrégiben a David Ojsztrah- és a Jehudi Menuhin-hangverseny. A két jegyzető néni meg erősítették két markosabb jegyzető bácsival, de ez a „megerősített rendfenntartó apparátus” sem volt elegendő arra, hogy a diákhad zeneszeretetét legyőzze!

Pedig reménytelennek látszott a dolog. Az erkély mögötti előtérbe vezető mindkét ajtót elállták a morcos jegyzető bácsik. De a kitartó könyörgés megtette a hatását: bejutottunk az előtérbe. Viszont ott meg a két jegyzető néni állt és becsukta az erkély két bejáratát. Újabb kérések kezdődtek, hogy legalább az ajtót nyissák ki, hogy kihallatszon a zene. Ezt végül megígérték, de többet nem; ugyanis benn már minden ülőhelyen ültek — főleg a helyi zene-művészeti főiskolások, akik ingyenjegyet

kaptak. Mi viszont azon a véleményen voltunk természetesen, hogy a körüti vilámosra se annyian férnek, ahány ülőhely van. Ebben a pillanatban taps dübörgött fel bentől. Megérkezett Ojsztrah! A két néni kitárta az ajtót, de kitámasztott karjaival elállta a nyílást. Erre az elől állók gyorsan átbújtak a néni karja alatt. Több se kellett nekünk, tesületleg betódoltunk.

Pillanatok alatt elhelyezkedtünk. A produkció mindenkit lenyűgözött. Ez a köpcös, macsó típusú ember, aki játék közben rendkívül zord arcot vágott; pompázatos muzsikát produkált.

Különösen a második szám, egy Mozart-hegedűverseny váltott ki nagy hatást. A mester két lélegzetelállítóan virtuóz hegedűszó között leált vezényelni vonójával a zenekart.

Még néhány adalék a „recepthez”: két zenemű között tapsolni, egy zenemű két tétele között vadul köhögni illik. Az előbbi azért fontos, mert ha elmulasztjuk, a művészes meg fog sértődni; az utóbbi pedig azért, hogy a többi ember lássa, milyen műveltek vagyunk a zene terén, tudjuk, hogy csak az egyik tételnek van vége, és nem az egész műnek. De nehogy összecseréljük a kettőt! Ha köhögünk a mű vége után, az még nem baj, észre se veszik a tapsvihár közepette, de az katasztrófa, hogyha két tétel között köhögés helyett tapsolunk. Az, hogy ezzel legünk, a kisebbik baj, a nagyobbik az, hogy akkor egy csomó más ember konszátálhatja a ténny, van rajta kívül más is, aki nem nagyon ért a zenéhez, és kárörvendezni fog azért, hogy ez nem róla, hanem másról derült ki. Ne adjuk meg ezt az örömet nekik. De ha mégis elköveztük ezt a baklövészt, ne búslakodjunk túlságosan. Vigasztalhat bennünket az a tény, hogy mindig van egypár ember, aki tudja, hogy például egy concerto 3, egy szimfónia 4 tételből áll, és az utolsó után elkezd tapsolni, és a többi csak megy utána, nehogy lemaradjon mögöttük.

Egető Péter
II. évf.

TDK-DOLGOZATOK TÉMAJEGYZÉKE

FILIZOFIA-TANSZÉK:

1. Az érték filozófiai fogalma.
2. A marxista filozófia embertel fogása.
3. Az egyén és a társadalom viszonyának felfogása a marxista filozófiában.
4. Szükségleté váhat-e a munka?
5. Második ipari forradalom-e a tudományos technikai forradalom?
6. A szocialista demokrácia továbbfejlesztésének egyes filozófiai kérdése.

NEMZETKÖZI KAPCSOLATOK TANSZÉK:

1. A szocialista országok külpolitikájának alapelvei.
2. A békés egymás mellett élés elvei és gyakorlata korunkban.
3. A szocialista országok egymás közötti kapcsolatai fejlesztésének módjai.
4. A Magyar Népköztársaság külpolitikája.

SZÁMVITELI TANSZÉK:

1. A vállalati információs rendszer kialakítása a mezőgazdaságban (IV. évf. agrár szak részére).
2. A számlakeretek kialakulása és fejlődése. (Külön súllyal a tanári „B” szakosoknak ajánljuk!)
3. A termelő és a kiskereskedelmi vállalatok számviteli információs kapcsolatai (III. évf. külker. szak részére).
4. Vállalati tevékenység értékelésének elmélete és módszertana. Igazgatási rendszernek szervezésének elmélete és módszertana. Vállalati adatfeldolgozás szervezése és gépesítése.
5. A számtógépés adatfeldolgozás ellenőrzésének szervezési kérdése.
6. A bolti rentabilitás és önálló elszámolás megteremtésének számviteli feltételei (III. évf. belker. szak).
7. A számviteli információs rendszer és a tervezés kapcsolata a mezőgazdaságban.
8. Költségvetés alapján működő szervek gazdasági tevékenységének elemzése.
9. Az autóbuzs-közlekedés gazdasági elemzése, különös tekintettel a döntések előkészítésére.

POLITIKAI GAZDASÁGTAN TANSZÉK:

1. A vállalatok helye a termelési viszonyok szocialista rendszerében.
2. Erdekviszonyok és tulajdonviszonyok a szocialista gazdaságban.
3. A tercier szektor és a közgazdasági elmélet.
4. Jövedelemelosztás és anyagi ösztönzés a szocializmusban.
5. Népgazdasági struktúra és hatékonyság.
6. Az árszínvonal alakulásával kapcsolatos közgazdasági problémák.
7. Újratermelési és növekedési modellek.
8. A Galbraith-féle állam és a tőkés termelési mód dialektikája.
9. A termelés ítemingadozásának sajátosságai a modern kapitalizmusban.
10. Integrációs tendenciák a világgazdaságban.
11. A monopolkapitalizmus pénzügyi problémái.

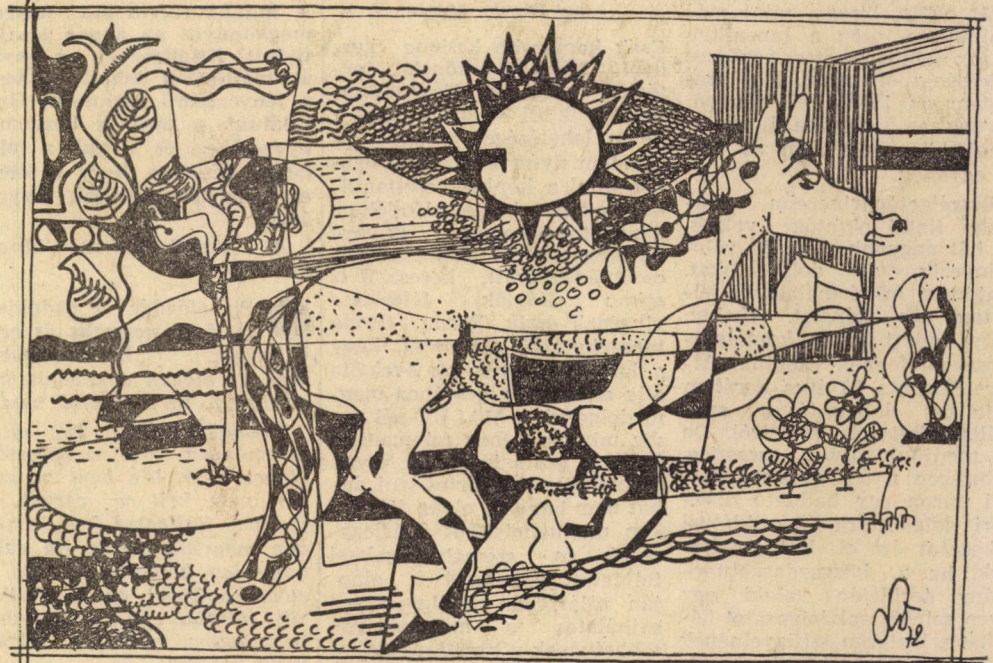
NYUGATI NYELVI TANSZÉK:

1. A szocialista és kapitalista közgazdasági szaknyelv egyes részterületeinek összehasonlító vizsgálata.
2. Magyar marketingszaknyelvi kifejezések vizsgálata és összehasonlítása az angol-amerikai forrásanyaggal.
3. Az angol komputervet szaknyelv legfontosabb magyar megfelelői.

GAZDASÁGTÖRTÉNETI TANSZÉK:

1. Az ipari kooperáció előzményei és fejlettségi szintjének történelmi alakulása. (Kidolgozható egy-egy ország, vagy iparág vonatkozásában is.)
2. A kapitalizmus történelmi fejlődés és szövetkezet-történet. (Kidolgozható egy helység vagy nagyobb terület, illetve egy szövetkezet története is, az egész korszakra vagy rövidebb időszakra egyaránt.)
3. Felszabadulási utáni agrárfejlesztés, szövetkezet-történet. (Termelőszövetkezetek története.) (Kidolgozható a 2. ponthoz hasonlóan egy területi egység agrárfejlesztése vagy valamely termelőszövetkezet története is.)

(Folytatás a következő számunkban)

CSIKO

(Bakos Róbert tollrajza)

A II. osztályú Budapest Csapatbajnokság megnyerése után cselgáncscsapatunk az országos bajnokság III. helyét szerezte meg. A képen Walter Géza „ipponi” érő dobással győz.

A kongresszusi kupáról

Az előző számban már esett szó a kosárlabdáról. Akkor az NB II-ben játszó egyetemi válogatott szereplését boncolgattuk. Most a karok, illetve az évfolyamok közti versenyről, a tömegsportról írunk.

A küzdelemsorozat tavaly indult. Akkor az IV. ngt. nyerte a versenyt. A kupa kiírására a KISZ VIII. kongresszusa alkalmából került sor. Idén az egyetemünk 25. éves fennállása az apropó. Ennek megfelelően alakult a lebonyolítás is. A 15 nevező csapatot három csoportba osztották. Minden csoport első és második helyezette jut tovább körmérkőzések után. Az így kialakuló hatos mezőny két csoportban folytatja a küzdelmet. A csoportgyőztesek játszmák a döntőt, a második helyezettek a 3-4. helyért küzdenek.

A selejtezőket az idén bonyolítják le részben az egyetemi, részben a Kinizsi utcai tornateremben, míg az elődöntők és a döntő a jubileumi évben kerülnek sorra a Kinizsi utcában.

Személyes tapasztalatom szerint az érdeklődés nagy, legalábbis a játékosok részéről. Sajnos, a közönség, a lelkes szurkolók hiányát megérezzük a csapatok. Bebizonyi-

tott tény, hogy csoport- vagy évfolyamtársak drukkolása hatalmas előnyt jelent. Ezért is hívjuk fel a figyelmet az izgalmas, küzdelmes mérkőzésekre, bízva abban, hogy legalább a döntőre nagyszámú közönség gyűlik össze.

Még valami. Lőrinc Peti, a rohangálásban, sok munkában megrokkant szervező megkért arra, hogy tudassuk:

A csapatok által választható időpontok:

KEDD — 2—4 ÓRA, SZERDA — 2—3 ÓRA, CSÜTÖRTÖK — 2—5 ÓRA, PÉNTEK — 2—3, 5—7 ÓRA.

Az időpontokkal kapcsolatos reklamációkkal öt nyagassátok.

F. K.

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Megjelenik kéthetenként a tanulmányi időszak alatt

Felelős szerkesztő:

FARKASINSZKY TIBORNE
Szerkesztőség: Budapest IX. Dimitrov tér 4.
Telefon: 186-850/138
Kiadó: Hiriakkiadó Vállalat
Budapest VIII., Blaha L. tér 3.
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Készül a Szikra Lappnyomdában

Az AIESEC-kel külföldön

Egy hónappal ezelőtt számoltam be a Közgazdász hasábjain arról, mi csináltak nálunk, az AIESEC-kel gyakorlatra ideérkezett külföldiek. Mint akkor már említettem, tőlünk is utaztak ki hasonló célból hallgatók, fiatal tanáregedek Európa különböző országaiba. Hogyan érezték magukat? Milyen tapasztalatokat szereztek? Székfi Zsuzsával és Mészáros Tamással beszéltem erről.

Székfi Zsuzsa végzett közlekedés szakos: nyolc hétig volt Finnországban.

Finnországi nyári egyetem

— A Finn Utazási Irodánál dolgoztam Helsinkiben. Úgynevezett felelősség nélküli kategóriába tartozó munkát végeztem, ami főleg adminisztrációt jelentett. Ezt is természetesen csak akkor, amikor már kissé jobban belezottam az angolba. Igaz, elég gyorsan ment, mert bár hárman voltunk kint magyarok, mindhárman máshol dolgoztunk és laktunk, így elég ritkán volt alkalmunk találkozni egymással. A finnek általában jól beszélnek angolul, a munkatársaimmal is jól megértettük egymást. Az ottani AIESEC-szervezet rengeteg programról gondoskodott. Részt vettünk egy nyári egyetemen, ahol a demokrácia volt a téma. Mivel különböző országokból összesen 85-en voltunk ott, nagyon jó és tartalmas vitákra, beszélgetésekre nyílt alkalom a

szemináriumokon. Érdekes, hogy például sok nyugati fiatal és a finn diákok is a legtöbb kérdésben kifejezetten baloldali nézeteket vallottak! Szerveztek ezenkívül egy pár gyűlést, minden csütörtökön ingyen szaunázhattunk, és részt vehettünk volna egy pár nagyon szép kiránduláson is, amelyek azonban elég sokba kerültek, és azért anyagilag nem voltunk annyira jól elerestve...
— Fizetés, szállás...?
— A 14% AIESEC-adó levonása után 600 márkát kaptunk egy hónapra. (1 M = 7 Ft). Ez ott a legalacsonyabb fizetés. Hogy a legmagasabb mennyi, azt nem tudtam meg, mert akárcsak megkérdeztem, egyszerűen nem volt hajlandó beszélni arról, mennyit keres... A szállásért napi 2,2 márkát fizettem. Ez elég olcsó volt ahhoz képest, hogy magánlakásban laktam. Drága volt viszont az ételkészítés és a közlekedés.
Németh Miklós és Forgács Csaba — ők voltak kint rajtam kívül — nem is láttak sokat az országból Helsinkin kívül. Nekem viszont szerencsém

Ki az a demonstrátor?

Általában azt a hallgatót nevezik demonstrátornak, aki az egyetem elvégzése előtt már valamilyen tárgyat oktat azon az egyetemen, ahova éppen jár. Meglehetősen elterjedt a demonstrátori rendszer a bölcsészeknél, jogászoknál, a műszaki sem ritka. Mi az előnye a demonstrátorrendszernek? Mindenekelőtt az, hogy kevesebb külső oktatót kell alkalmazni. Közis-

meretek azok a hátrányok, melyek abból származnak, hogy az egyetemet melléállásnak tekintő embereket kell koordinálnia a tanszéknek. Egy sor kivétel is akar, de általában nem minden esetben javul a színvonal a külsők alkalmazása esetén.

Persze, nemcsak az az előny származik a demonstrátorok alkalmazásából, hogy külső óraadók száma csökken, hanem az is, hogy könnyebb a volt demonstrátorok közül

gyakornokot választani, mint teljesen ismeretlen emberek közül. Az sem mellékes, hogy valaki két évvel korábban kezd tanítani valamilyen tárgyat. És ha a demonstrátorok valamilyen szervezett keretben vannak összefogva, tehát nem úgy tanítanak, ahogy éppen jön, nem akkor beszélnek munkájukról a tanszéken, ha éppen ráér valaki, hanem van egy vagy két ember, aki azzal foglalkozik, hogy a demonstrátorok munkáját összefogja, segítsé. Ezzel minden bizonnyal magasabb szintű oktatás valósítható meg, mint korábban a külső óraadók idejében volt.

ról. Valószínű, hogy nemcsak jelenlegi csoportjuk ismeri Budapest, Néráit, Szegőt, Zépet, Füstöt, Pappot, Simont, vagy Harasztit és valószínű az is, hogy jó néhányuk az egyetem után is itt fog maradni gyakornokként, ha csak el nem veszik addigra a mostani elsősök, másodikosok a kedvüket az egyetemi oktatásból. A tanszék számára, persze, sokkal könnyebb lesz kiválasztani nyolcuk közül a megfelelő embert, akit gyakornokként akarnak majd alkalmazni, mint korábban, amikor ilyen demonstrátori rendszer nem volt. És az is valószínű, hogy könnyebb szívvel megvalaki olyan tanszék-re gyakornoknak, ahol már dolgozott, mint vadidegen helyre.

Miért csak a matek-tanszék?

Egy-két embert alkalmazott korábban a statisztikai, ipar-gazdaságtan tanszék is, jelenleg hárman dolgoznak a PG-tanszék mellett demonstrátorok, de a legszervezettebb módon és a legnagyobb létszámban a matematika tanszék mellett dolgoznak most végző vagy negyedéves tervmotos hallgatók.

A csoportot Meszéna György oktató vezeti, rendszeresen konzultálnak a felmerülő ügyes-bajos dolgokról, de természetesen rendszeresen ellenőrzik is őket a tanszék-

Melyik tanszéken van?

Követendő példa ez minden bizonnyal, és valószínűleg nem árt majd kikérni a matekosok véleményét, támaszkodni a tapasztalataikra ez ügyben.

És ha az év végéig nem jön közbe valami nagyobb zökkenő, vissza fogunk térni még a dologra és be fogunk számolni az elmúlt egy év oktatási-demonstrátori tapasztalatairól, a matektanszék-ről.

Árva László

GÓLYABÁL '72

AZ IDEI GÓLYABÁL valahogy nem úgy sikerült, mint ahogy sokan szerették volna. A minden évben felvetődő „milyen volt a Gólyabál?” kérdést idén így fogalmazhatnánk: *Miért nem volt jó a Gólyabál?* Kezdjük talán az elején.

Nem lehet tudni, hogy az érdeklődés volt-e túl nagy, vagy a jegyek száma túl kicsi, de tény, hogy a bál előtt két nappal a közönségszervezésen már majdnem minden jegy elfogyott. Akik viszont kaptak még, azoknak rögtön a bálra való érkezéskor egy kedves kis meglepetésben egy izgalmas sportvetélkedő, melynek egyik kapu egyik szárnyát nyitották ki az élelmes rendezők, ezzel akarván biztosítani azt, hogy a bálra való bejutást mindenki vegye megfizetettnek. Akik végül is ebben a nagy megtiszteltetésben részesültek, rögtön a Gólyahír és a tombolázások martalékává lettek.

A műsor első részében a Tolcsyay együttes próbálta szórakoztatni a jobb sorsa (s főleg jobb zenére) érdemes közönséget. Műsorukban szinte felülmúlhatatlan hatott a sok szünet. Ezek egyikében került lebonyolításra az aulában egy izgalmas sportvetélkedő, melynek egyik kiemelkedő érdekessége a távgyaloglás volt. A verseny nehézségét jól éreztelték az értékes nyáremények. Fődj egy 25 Ft névértékű, postásizta okmányfélyeg volt, amelyhez eredményekben gazdag vizsgálódásokat kívántak a rendezők a boldog nyertesnek. A klubban a Happening együttes játszott, és sokan voltak, akik inkább itt vészték át azt a kritikus néhány órát, mielőtt a nagy nevű Tolcsyay zenekar az aulában „mükdött”.

Még javában tartott a Tolcsyay féle ZENE-bona, amikor már gyűltek az éji vadak az I-es előadó bejáratánál. Az est várható fénypontjára, a Közgazdász Kabaréra voltak ennyien kíváncsiak. Nos, sajnálattal kell közölnünk, hogy a kabaré és a közönség kölcsönösen csalódást okoztak egymásnak. Pedig egyik sem volt rosszabb mint a sok évi átlag. A kabaré műsorából különösen a sexvizsga című jelenetnek volt nagy sikere, melyet a szereplők nagy átélessel adtak elő. A nézőtérén akkora volt az izgalom, hogy másnap reggel a takarítók másfél kiló tövig lerágott körmöt szedtek össze az előadóban. A közönség soraiból most senkit sem emelünk ki, de méltatlansukra rövidesen visszatérünk.

A KABARÉ UTÁN a tombola, majd a KI MIT TUD-ból már ismert GENERAL együttes következett. Kellemes meglepetést okoztak, hiszen élvezhető, jó zenét hallhattunk tőlük. Az órájuk viszont nekik is elég lassan jár, a 15 percesnek ígért szünetek 25-30 percesre kerekedtek.

Aki a nagy mulatozásban megéhezett, vagy netán megszomjazott, bő választékot találhatott magának a büfénél. Egy-egy (nem is mindig a legjobb) falatért azonban tovább kellett sorbanállni mint a menzán, pedig ez utóbbi intézmény sem gyorsaságáról közsímert. Ilyen apróságokat pedig szinte említeni sem érdemes, mint például azt, hogy a virsli kenyérrel és mustárral is ugyanannyiba került, mint anélkül. A büfé vezetői itt valószínűleg arra törekedtek, hogy a közgazdaságtanban járatlanokat is megtanítsák egyes alapfogalmakra. Az oktatást a „burkoló áremelés” címszónál kezdték.

Ha a kabaréről esett már szó, nem szabad a közönségről sem megfeledkeznünk, amely bizony szintén nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Sok volt a „kevesség ünnepélyesen” öltözött ember. Még csak azt sem lehet állítani, hogy a zenekarokkal jöttek be, hozzájuk tartoztak volna. Így, magunk közt megvallhatjuk, farmeres, tornacipős barátaink nem utcagyerekek, hanem többnyire jóérzésű egyetemisták voltak. Igaz, nem a ruha teszi az embert, de nem is a rosszul öltözöttség!

Persze, nem lennének igazságosok, ha azt állítanánk, hogy nem éreztük jól magunkat a Gólyabálon. Aki akarta, jól szórakozott. Ha a bál anyagi vonatkozásait nézzük, feltétlenül sikeresnek mondható, hiszen minden jegy elkelt, és a fogvasztással sem volt baj. Van azonban a dolognak egy másik oldala is, amin talán lehetne még javítani, s nem is keveset.

Földes Péter

A KINIZSI-KLUBBAN

A Kinizsi-klubban folytatódik a múlt évben megkezdett, sikeres sorozat, amelyet a DB kultúrosza: MISKOLCZI PÉTER szervez. E tanévben már 2 eseten vehettünk részt, amelyek érdekes és hasznos dolgokról gondolkoltattak el bennünket.

Az első GALKÓ BALÁZSNak, a 25. Színház tagjának előadóestje volt. Műsorát igen színvonalasan állította össze és nagyszerű előadói képességeiről is tanúbizonyságot tett. Hallhattuk József Attila, Werbőczy Antal, Juhász Ferenc és más költők verseit, amelyek főként a mai magyar társadalom problémáival foglalkoztak. Az emberiség sorsáért való aggodás, a világegyetem és az emberiség viszonya — ezek voltak az összeállítás fő gondolati vonalai. Előadás közben érezni lehetett a versek tartalma és az előadó személyisége közötti teljes azonosulást. Ezért is ígérkezett izgalmasnak a műsor után lezajlott beszélgetés.

Sajnos, nem sokan maradtunk ott, pedig — úgy gondolom — az egész est azt sugallta, hogy Galkónak az átlagolt eltérő, sajátos egyéni véleménye van egyes problémákról. Ez az egyéni látásmód

kiváltotta a közönség jó részének ellenérzését. Galkó Balázs részizgóságokat abszolutizált, kevésbé lényeges dolgoknak kiemelkedő fontosságot tulajdonított, s az okok feltárásában a felszínen maradt. Vitapartnereinek egy része jól szerkesztett, konzekvens gondolati rendszerrel értelt a művessel szemben.

Ezek a viták nagyon hasznosak, mert egyféle alkalmat adnak arra, hogy a résztvevők a köznapi élet problémáin tülléjenek, s társadalmi, filozófiai és művészeti problémákról gondolkozzanak, beszéljenek. Ez elvárható minden egyetemistától, azoktól, akik pár éven belül a magyar értelmiség részévé válnak.

Második klubestünkön vendégünk DARVAS IVÁN volt. A nagy népszerűségnek örvendő művészt nagy számú közönség várta. Darvas nem tartott előadást, hanem „csak” beszélgetett (vél) közönségével. Szavaiban éreztük és élveztük azt a gúnyos, groteszk humort, amelyet megszoktunk tőle a színházi előadásokon. Megdöbbenő, mennyire elfoglaltak a színészek. Emiatt alig tudnak bekapcsolódni a mai magyar valóságba. Nincs idejük minimális művelődésre: olvasásra, művészi élvezetre, de az a legszomorítóbb, hogy saját szakmájukban sem tudnak megfelelően tájékozódni.

Véleményem szerint a találkozó színvonalát magasabb is lehetett volna, ha a konkrét eseteken túlmenően művészeti és kulturális életünk legégetőbb problémái álltak volna a középpontban.

A két előadás után érdeklődéssel várjuk a sorozat további részét.

Házi Irén

A Barclays-Bank munkatársa voltam

Mészáros Tamás — az ipar-szervezés tanszék tanárságéjé — öt hetet töltött Angliában, Londonban:

—A Barclays-Bank egyik részlegénél dolgoztam, meghatározott munkakör nélkül. Segítettem néha a tisztviselőknek, de az idő nagy részét különböző folyóiratok és bankkiadványok olvasásával töltöttem. A fizetésem heti 18 font volt, de az olcsónak mondható szállásért pl. 6 fontot fizettem...

A Barclays-Bank a világ ötödik legnagyobb bankja — négy amerikai bank után —, ötezer részlegében összesen hatvanezer alkalmazottal dolgozik. Csak érdekességként mondjam, hogy az elmúlt évi profita 50 millió font volt, és jövőre el akarják érni a 100 milliót.

A banki anyagok olvasása közben került a kezembe a bank külügyi részlegének az

egyik jelentése, ami a mi IV. ötéves tervünkről szólt. Igen reális értékelést olvashattam, amely végül azt a következtetést vonja le: „a terv megalapozott, az országnak ebben a tervidőszakban fizetési nehézségei nem lesznek...”

Lehetőséget kaptam ezenkívül, hogy a School of Economics könyvtárát látogassam. Ez szakmai szempontból nagyon hasznos volt. Ezenkívül két szakmai programot szerveztek részünkre, meglátogattuk a Bank of Englandot és a Lloyd biztosítótársaságot.

A legnagyobb élményt számomra talán az angol emberrel való megismerkedés jelentette. Igaz, a munkahelyemnek megfelelően, főleg a banktisztviselő réteggel voltam kapcsolatban. Ők egyöntetűen elítélik például az USA vietnámi háborúját, de élesen elítélték az éppen akkor folyó dokkmunkássztrájkot is! Fel-tűnt, hogy szinte mindenki, akivel beszéltem, rendkívül meglegedett. Teljesen meg vannak győződve arról, hogy az országban gazdaságilag minden a legjobban megy. A statisztikai adatok azonban nem ezt mutatják...

Az öt hét alatt Londonnal ismerkedtem, hét végén kirándulást is szerveztek a környékre, úgy hogy elmondhatom, nagyon jól éreztem magam.

Simor István

SZTRIP- TÍZ

Szexvizsga a kabarén. Ha kiderül, hogy fiú, nem kell UV-t tenni honvédelmiből, de ha neadjisten lány...

Miért van tömeg a menzán?

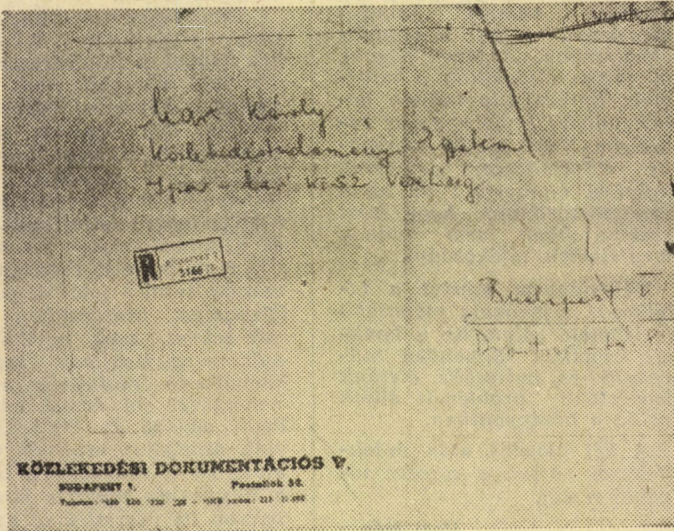
Biztosan sokan észrevették már, hogy déli fél 12 felé az ebédlőben óriási embertömeg zsúfolódik össze. Az illetékesek mindmáig nem találtak magyarázatot erre a nagy talányra, hogy miért van ez így? (Feltételezhetjük, hogy nem találtak, mert ha találtak volna, már jó régen intézkedtek volna, hiszen azért illetékesek.) Nemrégiben nagyszabású és elmélyült kutatásokba kezdtem e témát illetően, és az objektív és szubjektív oldalakat, továbbá ezek kölcsönhatásait és visszahatásait és még sok szép tényt figyelembe véve, rájöttem a dolog nyitjára. Kedves Illetékes Bácsik és Nénik! Ime, a nyit.

Kezdetben vala az ige, vagyis az a tény, hogy a menzán 1/2 12 óra körül nagy volt a zsúfoltság. Erre egyre többen és többen jöttek rá. Ezért aztán úgy döntöttek, hogy egy kicsivel később, mondjuk 12, negyed 1 felé mennek majd ebédelni. Így történt, hogy ettől kezdve már ebben az időpontban is sokan tölögtek ebédre várakozva.

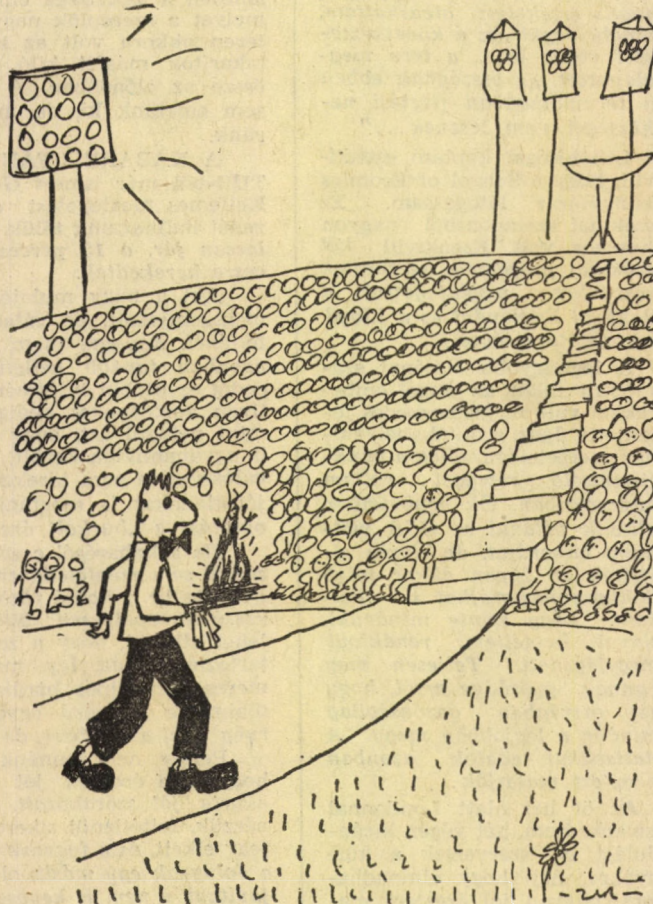
Voltak azonban olyanok is, akik másképp gondolkodtak. (Ilyenek különben az élet más területein is vannak.) Ezért úgy okoskodtak, hogy mivel mindenki nagyon is valószínű, hogy fél 12 felé nem lesznek sokan a menzán. Így hát mégis csak fél 12 felé mentek ebédelni, persze vesztükre.

Kutatásaim azonban itt hirtelen véget értek. Az óra nagymutatója végesen közeledett a fél 12-es ponthoz. Ekkor a következőképpen okoskodtam: mivel bizonyára sokan vannak, akik ugyanúgy gondolkodnak, mint én, továbbá sokan vannak, akik másképp gondolkodnak, és olyanok is vannak, akik egyáltalán nem gondolkodnak — most megyek ebédelni, pontban fél 12-kor. Ez lenne a rövid magyarázat. Persze, ha valakinek az a véleménye, hogy a menzán fél 12 felé azért van olyan borzalmas nagy tömeg, mert sokan vagyunk és a helyiség ehhez képest túl kicsi, úgy nem bánom. Lehet, hogy neki is igaz van...

Földes Péter

Nagy alakú borítékot hozott a postás bácsi. A boríték címe egyszerűen is nagyszerű — Marx Károly Közlekedéstudományi Egyetem, Dimitrov tér 8. Mindenestre jóleső érzés tudni, hogy rajtunk kívül a Közlekedéstudományi Egyetem is itt ültette fel székhelyét, de ha netán csak névelirás, akkor ezúton szeretnénk köszönetünket kifejezni a névadónak, a Közlekedési Dokumentációs Vállalatnak. Igyekezzünk a továbbiakban is méltónak bizonyulni e kitüntető névhez

Gundel-palacsinta

Jééé, eger!

Egyik este, vacsora közben Egérrel találkoztam a menzán; Nem! Nem kell félreérteni! Maga az Eger volt, nagy E-vel.

A pértár mögött ültem, s amint a letört kenyérfalatot a számhoz emeltem, különös érzés vett erőt rajtam. Zavarba jöttem, olyan volt, mintha figyelne valaki. Megpróbáltam a lehető legnyugodtabban folytatni a falatozást, de a kezem remegni kezdett. Nem bírtam tovább, hirtelen hátranztem...

Két csillogó szem meredt rám. Először arra gondoltam, vajon hol láttam már ezeket a szemeket. Aztán meg olyan érzésem támadt, hogy nem is emberi tekintet ez. A legkülönösebb azonban nem ez volt. Nem asztalnál ült e szempár, nem is a sorban állt, hanem egyenesen a pénztárosnő melletti kenyérláda fenekén levő kenyér mögött kukucsált kíváncsian. Most már határozottan tudtam, hogy ezt a szempárt még sehol nem láttam, s azt is sejteni kezdtem, hogy nem emberi.

Hát ő volt. Eger! Aztán, ahogy odamentem, hogy kenyeret kérjek tőle, megrémült. Előbb jobbra, aztán balra ugrott, s elkezdett körbe-körbe rohagálni a kenyérszeletek között — szegény —. Azt hitte, bántani akarom, ahogy megfogtam a nyakát, könyörgésre fogta a dolgot.

— Jól van no — mondtam, s a kőre tettem, hogy fusson, fusson, míg alába bírja, mert ezek itt, ezek a magamfajta kétlábúak vagy félnek tőle, meg eltapossák, de nem szertetik.

— Esküszöm, vallomásom a valóságnak megfelel.

Dobos Péter

Tisztelt kiráji úr!

En a kikötőben már sok mindent láttam és volt dolgom az életben néhány illetővel, akik úgyszólván a semmiből éltek, lefelé néhanapján követtek el egy egy rablást. De hogy ilyen firkalásból is meg lehet élni, azt sohasem gondoltam volna. Pedig így vagyok. Hivatásos újságíró lettem, vatyis örökre bezártam magam mögött az olimpiai falu kapuját.

Mikor beléptem a szerkesztőségbe, sok régi jó barát jutt eszembe, utyanis a hejtség pont ojtant, mint Sumbaján, ahol együtt voltunk bezárva.

Meknyugtattak a kolégák, hogy én még nem tudom, de majd kapunk egy másik szobát is. Ere én is megnyugtattam őket, hogy ebe ne is reménykedjenek, mer it úgy látom, hogy a tanszékek osztódással szaporodnak, mék-hozzá ojan ügyesen, amire még egy amöba se képes. Mer ety szerény amöba közepén kisé befűszódik és eccercsak két nyelvi tanszék amejikből rök-tör három let. És esz még csak a kezdét.

Ti marhák — szólék nyájasan, a terjeszkedéshez nem kéregetni kel, hanem növelni a feladatok körét. Például csinálhatnánk egy koncentrációt a diákok üres nyári hónapjaiban. De tudok jobbat is. Csináljunk viláklapot a Közlekedésből.

Dehiszen ez nacceru — mon-ták. És hogyan gondolom?

Tuggyátok — szólék ködbe-vesző tekintettel, jelenlek a napnyukati viláklapoknak az a naty baja, hogy beszűkítik az

A pornóhullám

Egyik éjszaka, hogy hogy nem, békésen aludtam a Belváros keblén. Egyszerre csak valami furcsa dolog bizsergette meg a lábujjamat.

— Ki az?! — riadtam fel.
— Csak én vagyok, a pornóhullám — felelte egy sokat sejtető hang. — Nézd, mit hoztam neked nyugatról!

Es ezzel se szó, se ruha elkezdte mutogatni magát. Ennek a fele sem tréfa! — gondoltam magamban, s feltápáskodtam, hogy jobban lássak.

— Nézd meg ezt az újságot, lapozd át ezt a könyvet, kukucskálj ebbe a filmbe, gyere kártyáznai! — villogtatta meg előttem bájait a pornóhullám.

Közben már derékig álltam benne.
— Na, de, engem a szoknya alól kimosolygó térdkalács izgat — jegyeztem meg szerényen. — Leköti figyelmemet a kivágás, a bevágás, a mini, a maxi, a honi sztriptíz és mindenféle egyéb dudor. Egyszóval, adok a pakolásra!

— Hü, de rövidlátó vagy! — pakolt ki a pornóhullám, miközben nagy mérgesen természetellenes pózba vágta magát. — Ide süss! — facsarodott, tekergett, mint egy kigyóember.

En meg bámultam.
Ezalatt észrevétlenül a nyakamig lopakodott.
— Modern világban élünk, s modern a szerelem is! — okított.

— Mit szólsz ehhez az atommaghoz?! — kapta elő legértékesebb pornográf ízét. — Ennél meztelenebb már nem lehet senki! Nehezen sikerült ellesni! — sügta meg a titkot.

— Klassz! — akartam mondani, de addigra már átsapott a fejem felett a pornóhullám.

Ott álltam alatta, tetőtől talpig ruhában.
— Meg vagy húzatva, hogy ruhástól fürdesz bennem?! — méltatlankodott.

— Nem, csak félek, hogy megfázok — rebegetem, és összebb húztam magamon a ruháimat a pornóhullám alatt.

— Te kis szegyéllős! — kiáltotta, s tovahömpölygött velem.

olvasók széles körét. Ugye minnyájan ismerünk ojan kitételeket, hogy konzervatív anarhista szócsó, vagy közép-joboldali keresztényszocialista sajtóorgánium. Nahát ezek a lapok asz őket támogató pénzmágnások és politikai csoportok uszájába álnak és miután ezekből az államopolista kapitalizmus igazi valójának kendőzése céljából sok vagyion, ity olvasói táboruk is mekoszlik (szerencsére időközben kinyitották asz ablakot, különben megfullattam volna). Eszel szembe a szocialista társadalomban, mejet nem köt bék-jóvá a guzs, semí akadája az ösnépi újsák mekteremtésének. Hiszen az elensék táborát leszámítva minnyájan a szocializmust építjük, csak ki it, ki ot, ki it ot.. Ezér én ety újsákba tömöríteném asz érdeklődők széles káláját. Ebböl egy oldalt foglalnának le a közügyek, vagyis asz aratás, a vetés, a eséplés, a kapálás, a szántás, a fokadások, a bucsusztatások, a kitüntetések, asz afatások, a ratifikálások, a közselkeleti, asz északir, a pakisztáni, asz ugandai és a marokói hejzet és a szokásos tegezso cikkeik úgy-mint, ne szemetejji, harcolj a közselét tisztaságáér, ne paszarold a vizet, szélesicsd a demokráciát, ved észre a köz-díek befurakodókat. A másodík oldaltól kezdve pedik mindenki aról olvashatna, amit elsejzen a táffűtéssel és a biztosítással együtt fizetendő előfizetési lapon kért.

De hát nem kerülne kicsit sokba ha mindenkinek külön lapot írának? — szóla kösöbe ety okvetetlen. Sajnos mindik vanak ijenek felsék, eszér elnémitám. Sajjátkezüleg. Es fojtatám.

Először is a Köszkanásznak anyi munkatársa van mint égen a csilag másoccor pedig föjön velem ki a szomszéd hejsékbe ety kis eszmeeserére akinek további elenvetése van.
Töb elenvetés nem lévén röviden íusztáltam nekik a találmány lényegét.
Ugye minnyájan ismeritek a Tüskés Vanekot asz álakárt szakról? Imerjük — zugának. Tahát ahoty a randa pófájáról leri, o ojan újsákokt embe szivesen a keszékbe, amibe ez ál!
Privát Elza, a hét kerület csaló-ánya válik Paláver Elektől, a kocsmái körökben jól ismert rendezőtől. Paláver utyanis mialat a ferde hajlamairól való köszhiedelmet számolta fel új felfedeztetjével, aki utyszólván az utszáról került a filmgyártás első vonalába, észrevette, hogy a hitvesi ágy alól három láb kandik ki. Miután határozottan uty emlékezeset, hogy kétlábú nőt veze'tet az oltár elé (a nők a házasság alatt sokat változnak, de a lábak száma általában tíksz marad) bené'ott asz áty alá és meglápitá, hogy a három láb köszül lekaláb ety

az operetszínház új fiatal teminnyájan ismerünk ojan kitételeket, hogy konzervatív anarhista szócsó, vagy közép-joboldali keresztényszocialista sajtóorgánium. Nahát ezek a lapok asz őket támogató pénzmágnások és politikai csoportok uszájába álnak és miután ezekből az államopolista kapitalizmus igazi valójának kendőzése céljából sok vagyion, ity olvasói táboruk is mekoszlik (szerencsére időközben kinyitották asz ablakot, különben megfullattam volna). Eszel szembe a szocialista társadalomban, mejet nem köt bék-jóvá a guzs, semí akadája az ösnépi újsák mekteremtésének. Hiszen az elensék táborát leszámítva minnyájan a szocializmust építjük, csak ki it, ki ot, ki it ot.. Ezér én ety újsákba tömöríteném asz érdeklődők széles káláját. Ebböl egy oldalt foglalnának le a közügyek, vagyis asz aratás, a vetés, a eséplés, a kapálás, a szántás, a fokadások, a bucsusztatások, a kitüntetések, asz afatások, a ratifikálások, a közselkeleti, asz északir, a pakisztáni, asz ugandai és a marokói hejzet és a szokásos tegezso cikkeik úgy-mint, ne szemetejji, harcolj a közselét tisztaságáér, ne paszarold a vizet, szélesicsd a demokráciát, ved észre a köz-díek befurakodókat. A másodík oldaltól kezdve pedik mindenki aról olvashatna, amit elsejzen a táffűtéssel és a biztosítással együtt fizetendő előfizetési lapon kért.

De hát nem kerülne kicsit sokba ha mindenkinek külön lapot írának? — szóla kösöbe ety okvetetlen. Sajnos mindik vanak ijenek felsék, eszér elnémitám. Sajjátkezüleg. Es fojtatám.

Először is a Köszkanásznak anyi munkatársa van mint égen a csilag másoccor pedig föjön velem ki a szomszéd hejsékbe ety kis eszmeeserére akinek további elenvetése van.
Töb elenvetés nem lévén röviden íusztáltam nekik a találmány lényegét.
Ugye minnyájan ismeritek a Tüskés Vanekot asz álakárt szakról? Imerjük — zugának. Tahát ahoty a randa pófájáról leri, o ojan újsákokt embe szivesen a keszékbe, amibe ez ál!
Privát Elza, a hét kerület csaló-ánya válik Paláver Elektől, a kocsmái körökben jól ismert rendezőtől. Paláver utyanis mialat a ferde hajlamairól való köszhiedelmet számolta fel új felfedeztetjével, aki utyszólván az utszáról került a filmgyártás első vonalába, észrevette, hogy a hitvesi ágy alól három láb kandik ki. Miután határozottan uty emlékezeset, hogy kétlábú nőt veze'tet az oltár elé (a nők a házasság alatt sokat változnak, de a lábak száma általában tíksz marad) bené'ott asz áty alá és meglápitá, hogy a három láb köszül lekaláb ety

Aszt hiszem felsék fölösleges bizongatnom, hogy mijen érdeklődés fejlődne ki a lap hasábjaira. A Tulipán például asz esti műszak előtt eből tudhatná mek nézik-e 'asznap este a rendőrök a tévét, a Buzgó Moting (az igazi Trebitsch) pedik minden reggel a tejeskávához kézhez kapná a legfriseb rabszolgaárfojajomokat (azóta is kéri felsékedet, hogy külggye mek asz öt dollárját).
Egyébkén ha már eszokról a régi kösös barátokról beszélünk, elmondandám, hogy mekhitam őket a gójalábra és ök el is jövének. Nagy elérzékenyülés vet erőt rajtunk a régi szép emlékek dacára, it volt mindenki, a Velő, a Hobó Fischer, a Nagy Bivaly és a többiek, csak azon csodálkosztak, hogy ide mindenféle alakot beengednek. Aszt monták, hogy odahasza Szingapurba nem sokat adnak asz etiketre és a Hűséges Almák klubjának tagjaira (tuggya felséked, akik nem estek messze a fájuktól) mek sohasem monták hogy a polkári csökevény rabjai, de ijén löpofák mint amijének a bálón bejutást képesetek náluk előfordulhatatlan. A Serény Mumiák és a Becsületes Megtalálók Köre kinosan fészenget és állandóan asz értékeire vityászat. A Kegyelmesek csudálkosztak a lekjobban, mer ök már sok tenger kirabolának de ijén furcsa únepi ruhákat mek a vad hegyi berberek sem hordtak, pedik aszok nem natyon acartak elütni asz általuk öröszöt birkáktól. A mekhióv utyanis kristájtisztán asz álla, hogy MEGJELENÉS KIZARÓLAG ÜNNEPI RUHABAN. Enrajtam csak a munkar'hám volt, a Na Hogy Van Ez A Wágner pedig vadonatúj zománccfestékbe volt burkolva mék is uty nésztek ránk mint a kihalt uralkodó osztáj tagjaira, akik ety operet fináléjára öltöztek ki.

Pszkos Fred a kapitán csak gunyosan vigyorgott, o utyanis a vizet csak hajó alat szereti és ity ratyogóan érezte makát. A szegény egyedemisták és szívük hőlgyei viszon literszámra vedeltyek a feledés keserű (és langyos) italát, hogy mekmaradjon asz asz iluziójuk, hogy ety edemi bálón térferegnek. Pepita Ofélia arám pedik: aszóta se gitározik nekem.
Ezel a keserű malasztal be is z'irja fojó hó levelét felséked ószinte híve
Fülig Jimmy